

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Élő kapcsolatban

Az igazi világháló

Rácáfol minden orvosi diagnózisra

Angyalaid védelmeznek

Utunk Istenhez

Gyógyító ima

2017/4

Gódány Róberttől (1939–2017) búcsúunk, aki feleségével, Ritával együtt elhozta nekünk Schönstattot Magyarországra.

Hírek Julcsikáról

Többen kérdeztétek, hogy van Julcsika, akiről egy korábbi számunkban írtunk. Ő az a kicsi lány, aki downszindrómával született, akiről édesanyja már világra jövele előtt lemondott, így egyedül maradt a kórházban. Olyan rossz volt Julcsika szívének az állapota, hogy az orvosok azt mondták, nem éli meg az egyéves kort. Így senki nem akarta hazavinni a kislányt, s végül egy intézmény vette gondozásba. Szerencsére egy nagyszívű család viszont tudomást szerzett Julcsikáról, és tavaly áprilisban befogadta hét saját és két (szintén downos) nevelt gyermeke mellé.

„Majd mi szeretjük, bármедdig éljen is! Ha csak pár hónap adatik, akkor addig. Hiszen ez a kicsi lány nem tehet semmiről, ő is megérdemli, hogy szerető családban éljen.”

Julcsikát szülei ezután rengeteg vizsgálatra elvitték, mindenfelől körbejárták, mit lehetne tenni az egészségéért. De a végső diagnózis az lett, hogy nem lehet műteni a szívét, orvosilag nem tudnak a kislányon segíteni. Csak egy komplett szív-tüdő transzplantáció oldaná meg a helyzetet, amit Julcsika szervezete nem bírna. Nem tudják az életét meghosszabbítani.

És hogy van most Julcsika? Ez a több mint másfél éves, most már 19 hónapos kistündér rációfol minden orvosi diagnózisra. Mikor legutóbb náluk jártam, vidáman kúszott-mászott a padlón. Űgyesen formálta már a szavakat, „Mama, mama” – mondta, ahogy odahúzta

magát anyukájához. Okos kis szemével figyelt mindenre, és amikor egy percre én maradtam Vele, egyből hiányolta az anyukáját. Milyen érdekes, hogy az öröm éppen az, hogy nincs semmi különös, éppen olyan Julcsika, mint bármelyik kisgyerek. Persze a fejlődése nem az átlagos tempót követi, de hát ez nem is fontos.

„Egy mosolygós kis tünemény, mindenki kedvence. Az orvosok csak csodálkoznak, hogy miért, hogy és miként, mi pedig örülünk, hogy nálunk van a kislány. Hálásak vagyunk a Jóistennek, hogy hozzánk irányította Julcsikát.”

Mi pedig hálásak vagyunk, hogy kicsit részesei lehetünk ennek a csodának.

Tartalom

Örömvadászat	3
Esszé	5
Életünkben	9
Koronázás	34
Kentenich atya	36
Pápara figyelünk	38
Emlékezzünk	39
Női rovat	44
Az élet delén	46
Gyermeknövelde	48
Oázis konyha	51
Van/Nincs boruk!	53
Gyerekszaj	54
Hírek	55
Fiatalok Oázisa	60

Jelenlegi számunk házigazdája
a **Pécsi Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!

Őket az **Óbudavári Régió** követi.
A következő Oázis központi témája az
Mindennapi gubancaink

Lapzárta: **2018. február 1.**

Várjuk a témához kapcsolódó írásaito-
kat az oazis@schoenstatt.hu címre!

ISSN 2063-0441

ÖÁZIS 2017. december, XXVII. évf. 4. (88.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Abai Tibor és Zsuzsi, Bacsa Peti, Bárdi Árpád, Czigányik Zsolt és Anna, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Endrédy Gábor és Szilvi, Endrédy Pisti és Orsi, Eszéki Beáta, Gamper Johanna, Gertrúd-Mária Nővér, Górány Péter, Gönczi Zoli és Kata, Guld Péter, Gyuk Bendegúz, Gyuk Csenge, Kentenich atya, Komáromi Mari, Lázár Ádám és Sonja, Mester Balázs és Juca, Mészáros Zsuzsa, Monostori Sári, Nyitrai Orsi, Petrekovich-Perjés Borbála, Sallainé Karikó Éva, Schumicky Maris, Soós Viktor és Zsuzsi, Szabó Bálint és Anna, Szeifert Máté és Zsófi, Tóth Robi és Kata, Ther Tamás és Zsuzsi, Tilmann atya, Török Péter és Orsolya, Oláh Éva, Paulovics Zoli, Vidra Lili, Vidra Zoli és Rita, Weeber Tibor és Saci, közösségünk tagjai, a fiú- és lánymozgalom tagjai, és még sokan mások.
- Szöveget gondozta: Heiszer Erika, Radnai István és Márti, Schumicky Ildikó
- Képszerkesztő: Joó Enikő, Lőw Helga • Grafika: Laza Dominika, Ozsvári Imri
- Tipográfia: Heiszer Erika és Csaba • Nyomás: cmyk Press

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. **Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft.** A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy **ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!**

Valós és virtuális kapcsolataink

Sokszor azt érezzük, hogy csak éljük túl a mai napot, ezt a hetet, tartsunk ki a tanév végéig, és reménykedünk benne, hogy utána kicsit könnyebb lesz, akkor majd lesz időnk magunkra, egymásra, gyerekeinkre. A tapasztalat azonban azt mutatja, hogy amikor elérkezik a várva várt időpont, amikortól azt reméltük, hogy szusszanhatunk egy kicsit, amikor csökken a ránk nehezedő nyomás, akkor mégsem jön el a megkönnyebbülés, érkeznek újabb feladatok, kihívások, amik ismét lekötik a figyelmünket, és magas tartják a stresszhormon-szintünket.

Ha túl feszült az életünk, bizony sokszor előfordul, hogy minden erőfeszítésünk, igyekezetünk ellenére sem tudunk úgy reagálni, ahogy szeretnénk. Hiába tervezzük el például, hogy nem kiabálunk a gyermekünkkel, nem szólunk vissza valami bántót a házastársunknak, mégsem megy. Elveszítjük a gép felett az uralmat, átveszi az irányítást a robotpilóta. Ilyenkor beelőznek az ösztönös reakciók, amelyek pl. rossz mintáinkból fakadnak, nagyon mélyről jönnek, és elemi erővel törnek elő.

A mai fiatalokra és régebbi óra fiatalokra leselkedő legfontosabb időablók a közösségi oldalak. A Facebookon egészen könnyen megtalálhatjuk rég nem látott ismerőseinket, értesülhetünk értékes programokról, kezdeményezésekről is, és sokan egészen ügyesen használják ezt a felületet a modern kor evangelizációs eszközeként. Vannak keresztény Facebook

oldalak, online alkalmazások, melyekkel a Szentírást olvashatjuk, a szolozsmát imádkozhatjuk, sőt már a gyónásra is felkészülhetünk okostelefon segítségével. Itt is a túlzásba vitt használat jelenti a nagy veszélyt. Olyannyira, hogy ma már a pszichológia tudományán belül külön ág foglalkozik az internet-függőséggel. A pszichológusok így magyarázták azokat a lelki folyamatokat, melyek a közösségi oldalaktól való függőség kialakulásához vezetnek: „Az emberi faj elődei több-százézer éven át párszáz fős csoportokban éltek együtt, így valamennyiükben kódolt motiváció, hogy egy ilyen kiterjedtebb társas egység szerves részei legyünk. A modernizáció ezeket a nagyobb csoportokat szétbontotta, most viszont a posztmodern technikai fejlődés újra lehetővé tette, hogy az interneten ehhez hasonló nagyságú közösségek alakuljanak ki. Csakhogy az online közösség tagjai közt jóval felszínesebb a kapcsolat, ezért is válhat szerinte »tragikus«, ha valaki a szociális vagy más szükségleteit elsősorban a Facebookkal elégíti ki, amely csak »pótkielégülést« nyújthat.»

Néhány hónappal ezelőtt került kezünkbe a világhírű szociálpszichológus, Philip Zimbardo könyve, aminek a címe: Nincs kapcsolat, alcíme: Hová lettek a férfiak? A könyv nagyon mély problémákra világít rá. A kutató a vizsgálatai alapján arra a megállapításra jutott, hogy a XX. század folyamán végbement technikai, gazdasági és társadalmi változások során valahol lemaradtak a férfiak. Míg a

nők jogai, lehetőségei jelentősen kibővültek, addig a férfiak esetében nem történt meg a társadalomban betöltött szerepük újragondolása, pedig erre nagy szükség lett volna. Sok-sok olyan problémát felsorol, ami a férfitársadalom jelentős hányadát érinti: egyre inkább alábbhagy bennük a versenyszellem, a sikerre való törekvés és a felelősségvállalás, a kapcsolatteremtésben félénkek, idejük nagy részét videójátékozással és felnőtt oldalak nézegetésével töltik, és még a harmincas

években sincs eszük ágában sem elköltözni a mama-hotellból. E jelenségek okaként többek között az információs társadalom uralmát és az apa hiányát említi meg. „A XX. század tragédiája az apa tragédiája” – mondta

Kentenich atya. Ezt a gondolatot a XXI. századra még inkább kiterjeszthetjük. A gyermek a jó Istenről alkotott képét édesapjáról mintázza. Nehéz annak az embernek Mennyei Atyaként, Apukaként tekinteni a jó Istenre, akinek nem volt jelen az életében a jó édesapa.

Amikor egy nehézséggel találkozunk, mi gyakran fordulunk mozgalmunk alapítójához, Kentenich József atyához, ő mit kezdett egy hasonló helyzettel. Az ő idejében nyilván nem volt internet és Facebook, de ő is pontosan érzékelte saját korának hasonló kihívásait, például a XX. század elejének technikai és tudományos forradalmát. Az alábbi gondolatokat több mint száz évvel ezelőtt mondta az akkori fiataloknak, de szavai ma is megállnák a helyüket.

„Nincs szükségünk nagy világ- és emberismeretre annak felismeréséhez, hogy korunk összes haladásával és felfedezésével együtt sem képes betölteni az emberek belső ürességét.”...

„A külső természetfeletti uralom messze megelőzte az emberi természet belső meghódítását. Ez a hatalmas hasadék, ez a felmérhetetlen szakadék egyre nagyobb és tátonyobb lesz. Előttünk áll a társadalom szociális nyomorának a kísértete, a társadalom csődje. Ezen a téren minden

erővel nagyon gyors változást kell elérni! Ahelyett, hogy az új találmányokon uralkodnánk, ők uralkodnak rajtunk. Továbbá rabjai leszünk a saját szenvedélyeinknek is. ...

A jövőben nem engedhetjük meg, hogy

a tudás uralkodjon rajtunk, hanem nekünk kell uralkodnunk a tudás felett. Tarthatatlan állapot, hogy amíg különböző idegen nyelveken már tudunk beszélni, addig szívünk nyelvének az ismeretében és megértésében utolsó kontárok vagyunk.”

És ehhez kapcsolódóan Kentenich atya meghirdeti az önnevelés programját: „El kell tehát sajátítanunk az önnevelés tudományát! Minden adottságunkat és tulajdonságunkat be kell vonni az önnevelés folyamatába! ... Szilárd jelleművé kell nevelnünk magunkat! A gyerekcipőből már régen kinőttünk. Akkoriban még engedtük, hogy a cselekedeteinket a hangulatok vezessék. Most azonban meg kell tanulni szilárd, világosan felismert alapelvek szerint cselekedni. ...

Személyiségünket, életvezetésünket nagyon sok ember mozaikjaiból építjük fel. Ez az igazi világháló.

A jellemünknek szabadnak is kell lennie! Istennek nem gályarabokra, hanem szabad evezősökre van szüksége!”

Hogyan tudjuk mindazt, amit Kentenich atya egy évszázaddal ezelőtt meghirdetett, felhasználni a mai életünkben? Hogyan érhetjük el ezek alapján, hogy ne a „kütyük” uralkodjanak rajtunk, hanem mi tudjunk uralkodni műszaki eszközeinken, időnkön és saját szenvedélyeinken?

Ha beszerzünk egy új eszközt, akkor rögtön nézzünk utána a használati utasításban, hogy hol van a készüléken a kikapcsoló gomb. És jó, ha ezt később sem felejtjük el, és bátran használjuk is. Sokszor ez nehéz, hiszen könnyen leragadunk egy tévéműsor előtt, amit eredetileg meg sem akartunk nézni, vagy az interneten kattintgatva észre sem vesszük, hogy milyen gyorsan elrepül az idő.

Egy fontos kérdés is eszünkbe juthat ennek kapcsán, mégpedig az erkölcs kérdése. Bizony, még a komolyabb oldalakon is sok olyan tartalommal találkozhatunk, ami nem fér bele keresztény értékrendünkbe. Az életünknek erre a részére is érvényes az a szabály, hogy legyünk fényképezhetőek. Mit is jelent ez? Kentenich atya így fogalmaz: „Mindig úgy viselkedjünk, hogy bármikor lefényképezhessenek bennünket, és úgy beszéljünk, hogy a szavaink az újságban is megjelenhessenek.” Ha a családjában ilyen fontos szerepet töltenek be a számítógépek és a műszaki eszközök, akkor fontos, hogy alkossunk hozzá házirendet is. Például nem eszünk a gépnél, a tévé előtt. Ha gyermekünk odajön hozzánk, hogy valamit mondani szeretne, akkor félre tesszük, becsukjuk a laptopot. A közös vacsora és az esti ima ideje a családunké és a Jóistené, ha valaki ekkor hív minket telefonon, azt ráérünk később visszahívni. Ismerünk olyan családot, ahol este tízkor automatikusan kikapcsol a wifi. Elhelyezhetünk a lakásunkban egy kütyüdobozt is, amibe mindenki beleteheti a telefonját, tabletjét, amikor hazaér. Műszaki eszközeink megszentelésének egyik útja lehet, ha ezeket arra használjuk, hogy házastársunknak örömet okozunk. Ha két hivatalos e-mail között van esetleg lehetőségünk arra, hogy munkahelyünkről küldjünk feleségünknek/férjünknek pár kedves sort, egy szép képet, idézetet, azzal biztosan nagy örömet szerzünk neki. Ebédidőben egy telefonhívással is kifejezhetjük, hogy nap közben is gondolunk rá. A „kütyük” megszentelésének módja lehet az is, ha használatuk előtt mondunk egy rövid fohászt, segítségül hívjuk a Szentlelket, hogy szép és jó dolgokra használjuk azokat. Egy ismerősünk a laptopjára ráragasztott egy matricát a Szűzanya képével. Amikor kinyitja a gépet, a kép mindig emlékezteti őt, hogy a gépét a Jóistentől csak kölcsönbe, használatra kapta, és hogy csak Istenhez méltó dolgokra használja a Szűzanya „felügyelete” alatt.

Nekünk, szülőknek, nevelőknek legfontosabb hivatásunk, hogy a reánk bízottakat Istenhez vezessük: a házastársunkat, a gyermekeinket, tanítványainkat és lelki gyermekeinket. Kapcsolatba kerüljünk, valódi mély kapocs legyen közöttünk, a szíveink közösségre lépjenek egymással. Ez munka, élethosszig tartó áldozat és öröm egyben.

Emberek ezreivel találkozunk életünk során, akiknek mindegyikét a Jóisten állította utunkba. Velük éljük kapcsolati

Darálóban...

hálóban az életünket, és ennek a hálónak minden tagjától tanulunk jót-rosszat. Személyiségünket, életvezetésünket nagyon sok ember mozaikjaiból építjük fel. Legtöbbször tudat alatt. Nem is sejtjük, hogy mennyi személyes élmény, érzés, érzélem, gondolat, beszélgetés, jó vagy rossz példa épül belénk azon interakciók sokaságából, melyekkel életünk során kapcsolatba kerültünk. Édesanyánk szeretete, nagymamánk meséje, apánk munkakedve, barátaink őszintesége, tanáraink stílusa, gyermekeink kiszolgáltatottsága, unokáink mosolya, kollégáink munkabírása, plébánosunk szavai, rokonaink öröme, és sorolhatnánk tovább... Ez az igazi világháló. Nem az a másik, az a virtuális. Annyira természetes, hogy észre sem vesszük.

Nemcsak gyermekeinknek, hanem nekünk is nagyon fontos, hogy eleven érzékeléskapcsolatban legyünk Teremtőnkkel, éljük át az Ő körbeölelő szeretetét! Azt a kapcsolati hálót, melyet nekünk életünk során szőtt. Azt a hálót, aminek minden egyes szála az Ő kezeiben, a nagy égi Halász szerető kezeiben összpontosul. Éljük át ezt, és örömét adjuk tovább másoknak is!

Ehhez az kell, hogy nagy bölcsességgel felismerjük, hogy az adott pillanatban mi a legfontosabb, mi a valódi dolgunk. Sok keresztény család arról számol be, hogy már rég nem az a kérdés, hogy jó és rossz közül mit válasszanak, hanem sok-sok alapvetően jó dolog közül nem tudnak választani, minél több ilyen alkalmat, lehetőséget próbálnak belezúfolni az életükbe, minél több feladatot, önkéntes munkát, akár lelki programot is bevállalnak, és ezáltal vá-

lik az életük zaklatottá. Sokszor többet vállalunk, mint amennyit bírunk. Fontos, hogy amit teszek, azt ÉN tegyem, és EGÉSZEN tegyem. Amit teszünk, azt egészen tegyük.

„Majd holnap este mesélek” – mondja az édesanya gyermekének, akit nyomasztanak háztartásbeli teendői. „Most nem érek rá, majd este megbeszéljük” – veti oda az édesapa kamasz fiának, miközben laptopjába merülve próbálja hivatalos ügyeit intézni. De vajon nyílik-e alkalom erre majd? Kíváncsi lesz-e még holnap is a mesénkre? El akarja-e még akkor is mondani, ami a szívét nyomja? Gyermekeink számára – kisebb és nagyobb korban egyaránt – jelenlétünk, teljes figyelmünk, odafordulásunk életszükséglet.

Vannak olyan helyzetek, amikor viszont a szeretetünk nem munkára, valamilyen tevékenység végzésére sarkall minket, hanem arra, hogy pihenjünk. Idézzük ide Tilmann atya szállóigévé vált mondatát: „A fáradt ember nem tud szeretni.” „A fáradt ember egy veszélyes ember.” A pihenés fontosságát nem lehet eléggé hangsúlyozni, hisz a kialvatlanság, fáradtság stresszt okoz, aminek számos káros tünete van.

Kipihenhetjük magunkat a jó Istennél. Maga Jézus hív minket: „Gyertek hozzám, akik megfáradtatok, és én felüldítelek titeket!” „Az imádság a lélek lélegzetvétele.”

Ha így tudok a jó Istennél megpiheneni, ha rendszeresen megtapasztalom az ő jelenlétét, pihentető szeretetét, akkor a hétköznapi tevékenységeim is átértékelődnek, akkor könnyebben megvalósulhat, hogy amit teszek, én teszem, és egészen teszem.

Csak a szokásos pörgésben tettem a dolgom a fontos és szent célokért. Én akkor éppen egy „sikeres” balaton-felvidéki erdei iskola után, és közvetlenül egy alaposan megszervezett borsónyi erdei iskola előtt, az Aggteleki-karszton megvalósult erdei iskolából mentem hazafelé egyedül az új – még több százresz hiteltartozást magáénak tudó – autómiban. Akkor és ott éppen ötven egyházi iskolás gyermeknek szerveztem és vezettem természetben kirándulást, barlangi látogatást, terepi játékokat. A tervezett program megvalósult, a gyerekek boldogok voltak, a kísérő pedagógusok elégedettek. Én meg egy kissé – érthető és szokásos módon – fáradt. S így ültem autóba... Isten megállított...

A fáradtságtól, meg a kényelem-komfort érzést maximálisan biztosító (zaj, hideg-meleg kint; ülés már-már alváásra determinálóan kényelmesre konstruált) új autómiban néhány másodperce behunytam a szemem. S már csak akkor nyitottam ki, amikor az autó kissé megdőlt oldalra, elhagyva az aszfaltot, s a szegély zöld fűvén robogok – ekkor lehet, hogy már csak 120 km/h-val. Olyan gyorsan történt minden, hiába próbáltam fékezni, láttam, hogy az autónak egyáltalán nem vagyok már ura. Ekkor minden teljes csöndre váltott, s mintha kívülről néztem volna magam, az autó orra az égbe emelkedett. Ha mennem kell, hát mennem kell tudata csendes „nyugalommal” töltött el, megijedni és félni nem volt

időm. Mintha átfutott volna az „életem filmje” előttem, amikor teljesen fehér lett minden. (Csak néhány nap után jöttem rá, hogy ez nem túlvilági élmény volt, hanem a légszák). Az autó – egy vízelvezető árkocska szegélyén – függőlegesen megpördülve repült az autópálya felett átívelő vadterelő híd és két tartóoszlopa által képezett kapu „pipájába”. A külső megfigyelők szerint irtózatosan nagy zajjal és porfelhővel történt mindez, s csak 1-2 méteren múltott, hogy nem szelt ketté a híd betonlába. Nem vártak a roncsból semmiféle mozgást. Én meg fejfelé lógva, rutinszerűen nyúltam a kulcshoz – hogy leállítsam a már nem létező motort –, irataimhoz – már amit megtaláltam –, s próbáltam kiszabadítani magam. A biztonsági öv veszettül beszorított. Többedik próbálkozásra sikerült csak kioldanom, s kimásznom a roncs autóm egyetlen kijutást biztosító ajtaján. Ekkor leültem az út szélére, néztem az autót, s megérkezett a segítség. S aztán kezdtem csak igazán felfogni (ennek azóta sem értem a végére), érezni a történeteket...

„Mert elküldi angyalait hozzád, hogy védelmezzenek minden te utadban. (Zsoltár 91,11) Ez az ige van az autóm (roncsom) kulcstartóján. És valóban így van. Tegnap megtapasztaltam. Isten csodálatosan megőrzött, hogy miért, hogyan? – nem tudom.

130 km/h – elalvás, kisodródás, felrepülés, pörgés, földbefúródás, tetővel landolás. Kocsi totálkár. Kiveszem a kulcsot, megkeresem az irataim, kiszabadítom magam (fejfelé lógva) a biztonsági öv szorításából, s kimászom az anyósülés ajtaján.

Még most sem tudom igazán felfogni, mi is történt.

Valószínűleg még dolgom van itt, köztetek. S szeretném sokkal jobban kihasználni, Isten dicsőségére használni, mint eddig! Mert ha nem tette volna is, attól Ő ugyanolyan hatalmas Úr.”

Ezt az üzenetet küldtem öt éve barátainak, testvéreimnek balesetem után.

Ma sem gondolom másként, ma is „húsbavágóan” figyelmeztet arra, hogy mi a fontos igazán az életemben. Mi legyen az első? Férfiként, négy gyermekes Krisztus-hívő családfőként különösen fontos ezt napról-napra tisztáznom magamban. A terhek csak folyamatosan nőnek, a feladatok halmozódnak, a felelőségek meg csak szaporodnak. A munkahely(ek)en, a gyülekezetben, a családban, a társadalmi szerepvállalásban van egyáltalán vállalható egyensúly? A fontos és sürgős folyamatos győzelme, a határidők mindent elsöprő tekintélye ugyanúgy bedarálja a keresztyén embert? A mai európaisággal őrző-küzdő szeretett kis hazánkban élő apának (családfőnek) valóban már-már lehetet-

len kategória ennek az egyensúlynak a megtalálása? Az apának valóban a pénz hazatolása az elsőrendű feladata, amit csak a családtól, gyülekezettől elvett időben tud megtenni? A saját gyermekkel meg általánosságban foglalkozzanak a „szakértők”, miközben nekem most és azonnal, egy rendkívül fontos termék, szolgáltatás, feladat menedzselését kell megoldani? Valóban természetes a napjainkban nélkülözhetetlennek kikiáltott rendkívül sokféle felületen töltött képernyőidő és a saját feleségemmel, gyermekemmel, Istennel töltött minőségi idő aránytalansága? A profizmussal (vagy éppen „álprofizmussal”) megtervezett és levezetett munkahelyi csapatépítő tréningeken, meetingeken, konferenciákon, értekezleteken múló idő és a családommal, Isten és én köztem lévő kapcsolat épülésével telő idő közti mértékletesség jellemzi a hétköznapjaimat? Lehet ezt az egészet egyáltalán jól csinálni?

Krisztus nélkül lehetetlen. A gondolkodásában megváltozott embert egyedül Jézus Krisztus érdeméért jellemezheti más. Kerülhet helyére mindez...

Engem erre a felfelé figyelésre figyelmeztet, ha a balesetemre gondolok. Használjam ki a mai napot még jobban, mint a tegnapi. S a világi-egyházi nagy pörgésben ne tévesszem szem elől a valóban fontos (mennyei) célt. Olyan jó, hogy ezt abban a „biztonsági ülésben” – amivel nem szeretnék semmiféleképpen visszaélni – tehetem: ha Neki terve van velem, akkor megőriz bármilyen (de tényleg bármilyen) szituációban. *De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük...* (Dániel 3,18a)

Kapcsolatban a családdunkkal

Kisgyerekes család vagyunk, négy – 3 és 8 év közötti – lurkó boldog szülei. Számunkra még nem jelent túl nehéz feladatot a gyerekeinkkel való közös ima, beszélgetés. Még mind abban a korban vannak, hogy áhítják a kizárólagos vagy – jobb híján – részben megosztott figyelmet.

Számomra anyaként inkább az a nehéz, hogy kiejtsem a kezemből a munkát, teljesen rájuk tudjak figyelni, egyenként töltsék minőségi időt velük. Azonban ebben a férjem nagyon jó, sokat tanulok tőle. Egyre inkább látom az Atya mérhetetlen ajándékát abban, hogy mennyire mások vagyunk, hogy kiegészítjük egymást, és ez a gyereknevelésben is hatalmas erő. Nagyon megnyugtató, hogy van, amiben a másik jobb és ráhagyatkozhatom. Az Úr csodálatosan gondoskodik!

A közös ima nekem könnyebb. Minden este megvan a helye, ez a napunk lezárása. Meg szoktuk köszönni az aznap történt jó dolgokat, ami a hálaadásra tanítja meg a gyerekeket. Csak nemrég tűnt fel nekem, hogy évek óta mondjuk így az esti imát.

Egy ideje szoktunk velük rózsafüzért mondani, spontán titkokkal. Nem gondoltam, hogy ilyet tudhat már egy 2,5 éves is, de nemcsak, hogy tudják, és szívesen mondják, hanem mindenki lelkesen várja, hogy az ő titka következzen.

Sokszor kérem meg a gyerekeket, hogy imádkozzanak emberekért, helyzetekért, hiszen a gyerekek imája hatal-

mas erővel bír. Ezt rendszeresen meg is tapasztaljuk.

Akinek pedig sok gyereke van, az többszörösen élvezheti ennek előnyét (is ☺).

A házastársak közös imája is nagy áldás a családnak, egymásnak. Gyakran hallom, hogy ez nagyon nem megy pároknak vagy csak az egyiknek. Ez nálunk sem a legkönnyebb műfaj, de amikor összejön, nagy ajándék. Úgy tapasztalom, ha csak nagyon ritkán is sikerül a férjünkkel, feleségünkkel Istenségünk elé állni, nagy kegyelemben lesz részünk, és hálával telik meg a szívünk.

A gyógyulásért való ima, úgy gondolom, még ide tartozik. Amikor a gyerekek betegek, és egymásért imádkozunk, egészen elképesztően megmutatkozik Jézus gyógyító ereje. Néhány hónapja Rozi lánykánk füle begyulladt. Amelyik családban van olyan gyermek, akinél ez

rendszeresen előfordul, annak ismerős: iszonyú fájdalom, ordítás, persze az éjszaka közepén, adtam neki már orrcseppet, fülcseppet, fájdalomcsillapítót, meleg sót a fülére, és már előre tervezem, hogy jutok el vele, meg a többi testvérel a kórházba, aminek rendszerint egy borzalmas fülszúrás a vége... És akkor jött az indíttatás, hogy imádkozzunk. Mi, a férjemmel, rátettük a kezünket, és hálaadással egybekötött imával kértük

Utunk az Istenhez, Schönstatthoz

1. rész: JANI

Mérenök családból származom, abszolút ateista szemléletmóddal. Így is lettem nevelve. Ez olyan szinten belém égett, hogy elképzelhetetlen volt számomra Isten léte. A hit csak egy fikció volt számomra. Középiskolás koromban sokat mentünk biciklitúrára. Egyszer, a Bükkben elkerültünk egy görögkatolikus templomba. Egy nagyon jó fej atya volt ott, aki úgy tudott beszélni, hogy minden barátomat, akik ott voltak, megérintett, nagy lelkesedés töltötte el őket. Meginvitált minket a másnapi misére. Végigültem tiszteletből, mert szimpatikus volt az atya, de közben erős elutasítás volt bennem. Arra gondoltam, hogy marhaság az egész. A szavait nem éreztem őszintének, pedig azok voltak. Szóval abszolút elutasító voltam a hittel szemben.

Olyan 22-23 éves korom körül kiderült az édesapámról, hogy halálos beteg. Egy évig volt még velünk. Ágyhoz

Istent, hogy segítsen. És Ő meggyógyította a beteg fülcskét úgy, hogy másnap nem volt se kórház, se fülszúrás.

A barátnőmért a férje imádkozott, hogy müljön el a vesegörcse, ami a szokásos időtartam felénél abba is maradt.

A gyógyító ima csodálatos dolog, és én úgy tapasztalom, hogy családtagok között egészen elsöprő erejű. Úgyhogy ezt mindenkinek ajánlom, érdemes élni vele a mindennapokban!

kötve, lerokkanva, a nappaliban feküdt ebben az utolsó évében, hogy közöttünk lehessen, ne egy elzárt szobában. Azalatt az egy év alatt onnan nem mozdult ki. Eleinte jöttek hozzá a barátai, aztán elmaradoztak. Két ember maradt mellette mindvégig: egy alternatív gyógyító ember és egy református pap, aki mindig látogatta. Hogy hogy került a házukba a lelkész, azt én el sem tudom képzelni. Az édesapámnak aztán egyszer csak odakerült az ágya mellé egy Biblia, és miközben ki se mozdult a házból, hívővé vált. Nem tudom, hogyan, egyszer csak keresztény lett. A halála előtt annyit mondott nekem meg a nővéremnek, hogy szeretné, ha elbeszélgetnénk ezzel a református pappal. Keressük fel a kórházban, ahol lelkiszolgálatot végez! Sokáig mozgolódott bennem, hogy apunak külön kérése volt nem sokkal a halála előtt, hogy találkozzunk azzal a lelkésszel. Nem akarta ő ezt erőltetni. De egy olyan embertől, aki mérnök volt, s egész

életében a racionalitás vezette a gondolkodását, nagyon meglepő, hogy a halála előtt ilyet kér. Ez úgy mélyen megmaradt bennem. A vallással kapcsolatos erős ellenérzéseim feloldásában biztos, hogy ez volt az első lépés.

Aztán el is mentünk a nővéremmel egy megbeszélés időpontban a lelkészhez, és udvariasan elbeszélgettünk egy órát vele. Bennem továbbra is az a „mit keresek én itt?” érzés volt. Nem mozdult meg bennem semmi. Aztán apu elment.

Pécsre jártam akkor egyetemre, és volt egy hívő jóbarátom, aki éppen valamilyen lelki válságban volt. Én nem éreztem azt, hogy hívő, de tudtam, hogy templombajáró. Ez a barátom a szemem láttára igazi hívővé vált. Arra gondoltam, hogy ha a barátom megérezte Isten jelenlétét, létezését, akkor ebben lehet valami, akkor ez nemcsak a papoknak a szövege, hanem valós dolog lehet. Pár évig eltartott ez a lassú oldódás bennem, végül el is múlt a nagy ellenállás. Ek-

kortájt volt egy nagy szerelmi csalódásom, mely rettenetes kínlódást okozott. Valamilyen munka miatt Pestre kellett utaznom. Én elkéső típus vagyok – voltam. De akkor odaértem Pestre a megbeszélésem előtt egy órával. A Gellért téren álldogáltam, nem is volt túl jó idő, esett, hideg volt. Ahogy ott álltam, felnéztem a Szikla kápolnára. Hát gondoltam, erről már úgyis hallottam a rádióban, hogy milyen érdekes építészetileg – mert amúgy

építőmérnök vagyok. Hát akkor én ezt megnézem. Bementem, és nem a turisták közé kerültem valahogy, hanem az „igazi” templomlátogatók közé. Eszembe jutott a barátom, aki mesélte, hogy a lelki válsága idején imádkozott. Én ott voltam a szerelmi csalódás kellős közepén, nagyon kínlódtam, hát gondoltam, megpróbálok. Láttam, hogy mások is ott térdelnek, imádkoznak, gondoltam nagy baj nem lehet belőle, ha én is megpróbálok. Nem tartott nagyon sokáig ez az első ima, 1-2 perc talán. Kimentem a kápolnából, és az volt az érzésem, hogy teljesen elmúlt a szerelmi szívfájdalmam. Lehullott rólam, és abszolút elmúlt, eltűnt. Boldog felszabadultság lett úrrá rajtam. Ez volt az első ilyen élményem.

A pécsi barátom vezetett végig aztán az úton, amíg megkeresztelkedtem. Ő lett a keresztapám. A megtérésemről kezdve pedig csak jó dolgok történtek velem az életben. Azt tudom mondani, hogy azóta a tenyerén hordoz a Jóisten. Addig nagyon sok nehézségem

Ez volt az első jó dolog, amit ajándékba kaptam. Én egész odáig azt éltem meg, hogy mindenért nagyon meg kell küzdeni.

volt, fájdalom, szenvedés, kínlódás. Néha voltak jó dolgok, de akkor is mindig az volt bennem: igen, most jól érzem magam, de holnaptól megint rossz lesz, mert ez így szokott lenni. Folyamatosan ment a hullámvás.

A megtérésemig nem is voltam boldog, azt hiszem. Nem voltam a helyemen, az életem nem volt rendben. Amióta kiléptem a Szikla kápolnából, azóta viszont csak jó dolgok történtek velem. Ilyen volt például a munkahelyem.

Végeztem az egyetemen, aztán végigbuliztuk a nyarat. Valaki mondta, hogy be kéne jelentkezni a munkanélküli központba, mert már nem volt tb-m megdiákigazolványom, s előbb-utóbb törvényen kívüli leszek. Hollandiába akartam menni dolgozni. Itthon nem nagyon kerestem munkát, nem akartam itt elhelyezkedni. Egy bulizós nap után nagy nehezen elmentem a munkaügyi központba, nehéz volt, mert fel kellett kelni... Mondták ott rögtön, hogy milyen álláslehetőségek vannak. Én meg, így buli után, strandpapucsban, gondoltam magamban: álláslehetőség?? Nem azért jöttem én ide! Nem akarok én dolgozni, csak hivatalos formát szeretnék adni annak, hogy nem járok már iskolába. Mondták, hogy délután kettőre mehetek egy interjúra. Hm, gondoltam, akkor legalább fogat mosok. Voltam már egy-két interjúm, de igazán komolyon még nem. Ott mondták, hogy oké, hétfőn kezdhetek. Ez volt az első jó dolog, amit ajándékba kaptam. Én egész odáig azt éltem meg, hogy mindenért nagyon meg kell küzdeni. Ha küzdöttem: sikerült, ha nem küzdöttem eléggé: nem sikerült. És akkor jött ez az állás, csak úgy ajándékba.

Szerettem volna kicsit külföldön dolgozni, világot látni, más levegőt szívni. Ösztöndíjakat próbáltam, pályázatokat írtam, de egyik sem sikerült. Az egyik egy német egyetemen lett volna, szelektív hulladékgyűjtés témában, ami mindig is foglalkoztatott. A pályázat megírásához egy, a témában dolgozó vezető pozícióban lévő ismerős segítségét kértem, (akkor még nem volt Google és hasonlók). Adott háttéranyagot, elkészítettem a pályázatot, aztán felhívott egy-

két hét múlva, hogy nem akarok-e náluk dolgozni. Ez volt a második eset, hogy nem kellett küzdenem, csak úgy kaptam ezt a lehetőséget ajándékba. Tizenhét éve ennél a cégnél dolgozom... Az itteni új munkatársak, ismerősök kapcsán keresztül ismertem meg aztán Annát, a feleségemet. Érdekes, hogy vele gyerekorunktól fogva „kerülgettük” egymást, bár sose találkoztunk. Ugyanazokon a helyeken jártunk, laktunk, tanultunk, de nem ismertük egymást.

Szóval, amióta kijöttem a Szikla kápolnából, azóta csak kaptam és kaptam. Kérés nélkül. Úgy huszonevésen azt se tudtam igazán, mit szeretnék. A Jóisten csak úgy öntötte rám az ajándékokat. És azóta is. Anna, család, gyerekek, jó munkahely. Lett lakásunk, aztán még nagyobb lakásunk, most már házunk. Igaz, a szüleink sok mindenben segítettek. Ki se merem mondani, hogy a házunknak mekkora az értéke mai áron. Hogy az hogyan jött össze, nem tudom. Kaptuk azt is, mint a négy gyermeket. Mindent. Sokszor elgondolom, minek köszönhetem, hogy annyi jót kaptunk. Huszonevésen azt gondoltam, hogy amiért nem küzdök, azt nem is érdemlem meg.

Ahogy mondtam, mindig szerettem volna külföldre menni, de sosem sikerült. Amikor megszületett az első kislányunk, felhívott az amerikai nagykövetség titkárnője azzal, hogy nyertem egy amerikai ösztöndíjat, s hogy beszéljünk meg a részleteket. Hát, gondoltam, a Jóisten engem mindig telefonon hív: Nem akarnék egy jó állást? Nem akarnék Amerikába menni?

Kérdeztem a hölgyet, hogy miért én, és egyáltalán, hogy lehet ez? Ki ismer en-

gem Amerikában? Kiderült, hogy ez egy zártkörű pályázat, ahol egy szakmai bizottság konkrétan engem ajánlott, mert az amerikai attasé egy régebben beadott ösztöndíjpályázatnál találkozott velem, és állítólag mély benyomást tettem rá... Azt feleltem, hogy ezt meg kell beszélnem a feleségemmel. Másnap újra felhívtak. Sajnos nem volt még válaszom. Azt hittem, tegnap csak telefonbetyár volt, ezért még nem beszéltem a feleségemmel. De akkor megígérem, hogy most tényleg megbeszélem vele. Hatodik tartalékosként szerepeltem a sorban, idővel mindenki kiesett előlem, így kaptam meg az ösztöndíjat.

A kiutazás időpontjával kapcsolatban nagyon rugalmasak voltak, ami Anna és a kis újszülött miatt nem volt mindegy. Nem akartam sokáig egyedül hagyni őket mindjárt az első hetekben. Mondtam Annának, hogy a Jóisten talán azt gondolja, hogy „ez a fiú nagyon ki akar menni külföldre, bár nem ez az útja, de ha annyira akar, hát jó, legyen kis lehetősége, hadd nyugodjon már le”. Háromhetes volt az út, nagyon örültem, hogy megadatott végre, elmehettem külföldre. Ettől meg is nyugodtam. Tudtam, hogy itthon van a helyem, és nem pályáztam többet.

Aztán Annának a megtérésében ugyan benne voltam fél lábbal, de azt is a Jóisten csinálta.

2. rész: ANNA

Anna: Nem voltam vallásos, a szüleim sem, csak a nagymamám járt templomba, ő református volt. Ebéd előtt mindig imádkozott. Engem ez megérintett gyerekkoromban. Hittem, hogy ott fent van

egy hatalom vagy valaki, aki bennünket irányít. Amikor egyszer leestem a kerítésről és egy centire érkeztem egy beton aknafedéltől, akkor megköszöntem magamban, hogy nem lett nagy bajom. De nem tudtam semmi pontosat erről a felsőbb hatalomról. Nem volt téma a vallás nálunk sem. Mikor Janival megismerkedtem, egyszer elmentünk egy évfolyam találkozására Pécsre. Nem volt még közöttünk nagy a közelség.

J.: Ez belőlem fakad, mert én, ha éreztem, hogy valaki vonzódik hozzám, és megpróbál közeledni, szeretetet sugározni, akkor mindig menekülnöm kellett. Egyszerűen bekapcsolt egy reflex, hogy nem, ezt nem – és elrohantam. Volt már pár lány, aki elől így elmenekültem. És ott, Pécsen is bekapcsolt ez az érzés. Fent voltunk a tv-torony tetején. Éreztem, hogy közelebb kerülhetnénk egymáshoz, de ekkor rájött, hogy jaj, futás.

A.: Hazafelé menet arra gondoltam, hogy akkor ez ennyi volt, nem lesz ebből a kapcsolatból semmi. És akkor egyszer csak nagy fékezés, Jani meglátott egy szarvast az úton. Nagyon nagy szarvas

volt. Már állt az autó, a szarvas gondolkodott, hogy ugorjon vagy ne ugorjon. Ugrott. De úgy, hogy a visszapillantó tükrök között közé besüllyedt. Teljesen tönkrement az autó eleje, közöttük közé behorpadt a kocsi, de nekünk nem lett bajunk. Szerencsés, hogy a szarvas nem agancssal befelé ugrott, akkor mindkettőnk kinyír. Nagy nehezen felállt és elment az állat, de súlyosan megsérülhetett.

J.: Nagyon hálás voltam, hogy épek maradtunk. Ha tíz centivel arrébb rúg a szarvas, akkor Anna fejét érte volna szélvédőstől. Közben harminc autó mögöttünk. Csodálatos az is, hogy úgy megtudtam állni, hogy senki nem ütközött mögöttem. Rajtunk egy karcolás sem lett. Betettem a hálósra tört szélvédőt a csomagtartóba, és folytattuk utunkat. A legnagyobb baj az volt, hogy hideg volt, és Sopronig szélvédő nélkül utaztunk... Szemből szúrt a jeges eső, de az autó működőképes volt. Tudtam, hogy el kell majd mennem templomba megköszönni, hogy ezt megúsztuk. A baleset kiütötte az agyamból a menekülési szándékot. A Jóisten képen törölt bennünket egy szarvas fenekével... Úgy látszik, nekem ilyen pofon kellett. Ez az eset közelebb hozott bennünket egymáshoz.

A.: Jani mondta, hogy ő elmenne misére megköszönni a szerencsés kimenetelt. Kérdeztem, elmehetek-e vele. Mondta, hogy persze. Annyit éreztem már akkor, hogy valamelyik valláshoz szeretnék tartozni, de nem tudtam, hogy melyikhez. Janival elmentem rendszeresen a katolikus misére, nagymamámmal pedig a református istentiszteletra. Figyeltem magamat, melyikkel szemben tudok befogadóbb lenni, és melyik

érint meg jobban. Nem szerettem volna, hogy csak Jani miatt válasszam a katolikus vallást. Azt sem tudtam még, hogy a kapcsolatunknak mi lesz a kimenetele. Úgyhogy a döntést magam kellett, hogy meghozzam, egyedül. A katolikus egyházban nehéz volt nekem a sok külsőség, hogy fel kell állni, keresztet kell vetni stb. Ez nekem mind új volt. Elég nagy ellenállás volt bennem, ezért nem is csináltam ezeket. A prédikáció viszont mindig sokat adott. Egy éven keresztül mindkét felekezethez jártam vasárnaponként. Egyszer aztán úgy éreztem, hogy a katolikuság közelebb áll hozzám. Elkezdtem letérdelni és a többit, s akkor ez már nem volt kényszer. Úgy éreztem, hogy ezt már én akarom csinálni, mert szeretnék ennek a közösségnek a tagja lenni. Elmentünk az atyához beszélgetni, akinek a miséjére jártunk, s hozzá kezdtem oktatásra járni. Ő lett a keresztapám, a bérmaapám pedig Jani. Így jutottam el a hitre.

J.: Már egy ideje együtt voltunk, amikor arra gondoltam, hogy jó lenne, ha Anna nem lépne le, ezért talán el kéne jegyezni. De a megtérésem előtti eszem és szokásaim, melyek mélyen belém gyökereztek, még elég közel voltak. Nem tudtam, milyen lesz, ha hatvan éven keresztül minden reggel látom majd az arcát. Akarom én ezt? Jó lesz ez? Imádkoztam, és nagyon szépen kértem az útmutatást, hogy megkérjem-e Anna kezét. Akkor megerősödött bennem a bizonyosság: ő kell legyen a feleségem. Megkértem a kezét, mire ő azt válaszolta: – Bocs, még nem tudom.

A.: Engem ez nagyon meglepett, mert még csak fél éve voltunk együtt.

Nem tudtam hinni neki, hogy ez tényleg komoly, mert ezelőtt mindig rövid kapcsolatai voltak. Bízhatok-e egy olyan emberben, akinek a leghosszabb kapcsolata három hónapig tartott? Jani reakciója nagyon jól esett. Azt mondta, tudja, hogy nehéz ilyen körülmények között bíznom benne, és szóljak neki, ha ez esetleg megváltozik bennem.

Kórházba kerültem, ahol egy nénivel voltam egy szobában. Jani olyan odaadással ápolta ezt a nényt, hogy az döbbenetes. Még egy nőtől sem várja el az ember, hogy ennyire segítőkészen bánjon valakivel. Amit ki se gondolt a néni, azt is megcsinálta. Ezután mütöttek engem. Nagyon félttem, mivel én sosem voltam kórházban. A sebemet meg sem mertem nézni, de Jani ápolt, vigyázott rám. Világos lett, hogy ő az az ember, akire rá merem bízni az életemet. Már tudtam benne bízni.

J.: Annyira tudtam, hogy ő lesz a feleségem, hogy abszolút nyugodt voltam. Nem kételkedtem benne, hogy mellettem fog dönteni.

Élő kapcsolat a halottakkal

November eleje van. Halottak napján találkozom egy szerzetes nővérrel, aki számomra az imádság hőse. A nővér meséli, hogy november első nyolc napján teljes búcsút nyerhetünk a tisztító tűzben szenvedő lelkekért. Szeretem a búcsút, mert kiegészíti a bűnbánat szentségét. Így a megbocsátás mellett a büntetés

Én fokozatosan tértem meg, nem egy egyszeri misztikus esemény kapcsán, mégis elég sok istenélményem van. Ilyen volt, amikor egyszer kisbabánk volt éppen, és én a nagyobbakkal templomba mentem. Mindig olyan misét kerestünk, ahol eltűrik a kisgyerekeket. Így találtuk meg a mostani templomunkat. A gyerekek együtt bandáztak a többivel, és ennek kapcsán egy édesapa elhívott minket családkörbe. Mondtam, hogy nem tudom, mi az, de szívesen mennénk. Pár hónapot jártunk családcsoportba, és már mehettünk is Óbudavárra családnapokra. Mondták, mentünk. Nekünk nem volt kérdés, hogy menjünk-e. Nagy szerepe volt ebben annak az édesapának, aki hívott minket családkörbe, mert azért ott adagolta nekünk apránként a schönstatti dolgokat. Így lettünk schönstattiak. És én még az elején azt hittem, hogy „Schönstatt” egy osztrák sörmárka! Óbudaváron megmutatták nekünk a helyet, bejártuk a házaspárok útját is. Egyszer csak rádöbbszünk, mekkora ajándékot kaptunk!

elengedésének elnyerésére is van egy lehetőség. Észrevettem azonban, hogy vannak, akik téves okból nem szeretik. Nagy kár, sok kihasználatlan lehetőség.

A búcsúkkal nekem másfajta a problémám. Valahogy az az érzésem, hogy bonyolultak. Mindig attól tartok, hogy valamit elfelejték. Ezért szeretem egy listára összeírni a tennivalóimat. Utána-

nézek november elején, hogy mik a feladatok, milyen feladatot kell végezni. Arra készülök, hogy kinyomtom ezt az információt, de pont most nem működik a nyomtatónk. Biztosra veszem, hogy fogok emlékezni, mert nem olyan komplikált, de azután valahogy mégiscsak összezavarodok a feladatok sorrendjével és az időpontokkal.

Így azután ezen a hétvégén háromszor megyek templomba. Vagy azért, mert nem tudok meggyónni, mert az atya túl elfoglalt, vagy azért, mert összetévesztem, hogy melyik nap mit kell tennem. Először nem nagyon aggódom emiatt, miután azt remélem, hogy vasárnap este majd tudok misére menni, és mindent sikerül pontosan végrehajtanom és befejeztem. De amikor a misére jó korán megérkezem, hogy legyen időm az imákat elmondani, a templomból kiáramló tömeggel találom magam szemben. Így tudom meg, hogy a templomban ma tartották a bérmálkozást, ezért a mise a szokásosnál két órával korábban kezdődött (csak én, amikor bejelentette az atya, nem voltam ott).

Most már kezdek kissé elkeseredni, és zavarodottnak érzem magam. Ekkor egy belső, kis hangot hallok: 'Nem baj, jól van az így'. Azt gondolom, hogy végül is Isten ismeri jó szándékaimat. Hazamegyek és próbálom eldönteni, mi a következő teendőm. De miután valóban szeretném elnyerni a teljes búcsút egy kislány számára, aki tragikus körülmények között halt meg, biztosra szeretnék menni. Családjára is gondolok, akik annyira szenvedhetnek.

Otthon a nyomtatóval kapcsolatos problémát sikerül megoldani, ismét működik. Ellenőrzöm a listám. Szerencsém van. A hónap 6., 7., és 8. napja még hátra van. A feltételek azonban mások ezekre a napokra. Gyóntam, még áldoznom kell, és most viszont nem a templomban, de a temetőben imádkoznom kell ugyanazon a napon. Hatodikán, amikor megérkezem, a temetőben imádkozom. Már sötét van, ezután megyek a templomba és áldozom. Most, hazafelé felemelő érzés tölt el. Azt remélem, hogy igyekezetem tetszett és elfogadta Isten. Szerintem azért és akkor hatékony a búcsú, ha az ember tiszta szíve vágyát és az Egyház, mint ezen ügyek megbízottjának az előírásait készségesen követi, mivel ez az Egyház felé érzett tisztelet kifejezése. Úgy érzem, ez tetszik Istennek, mivel Neki nincs a mi együttműködésünkre szüksége a megbocsátáshoz, de tudja, hogy együttműködésünk formálja jellemünket.

Hazafelé menet átfutok listám családunk halottjait tartalmazó részén, és azon gondolkodom, kit szerethetne leginkább Isten kiengedni a tisztítóútból. Meglepődöm, amikor olyan valaki jut eszembe, aki nem is családtag, és akiről

évek óta semmit nem is tudunk, még azt sem, hogy egyáltalán él-e még. Ő olyasvalaki, akit több évvel ezelőtt az azonnali hajléktalanná válástól sikerült megmentenünk. Miután ő járt az eszemben, úgy határoztam, érte ajánlom fel a következő napot. Milyen jelentéktelen erőfeszítés lenne ez – gondoltam – ahhoz képest, amit évekkel korábban érte tettünk, és még inkább ahhoz képest, amit nem tudtunk érte megtenni.

Az utolsó napon egyedül vagyok a temetőben. Most azt remélem, hogy elhunyt családtagjaink kapnak valamilyen segítséget imáimból. Gyengéden permetez az eső, békésen esteledik. Még nincs teljesen sötét, így nem kapcsolom fel az elemlámpát. Sétálgatok a sírok között. Csönd és béke fogad. A szentek feljegyzései közül elég jelzi, hogy azok, akik megszabadultak a tisztítóútból, hálások azoknak, akik segítették őket szabadulásukban. Amikor kiszabadulnak, segítenek az élőknek küzdelmeikben. Ahogy sétál-

gatok, azon tűnődöm, hogy mennyien éltek és azután nyugszanak itt, és mennyi remény és bánat lehet itt eltemetve. Azután egy meglepő gondolat ámulatba ejt. A temetőben egész seregek vannak. Mi tartja vissza az élőket attól, hogy összeimádkozzanak egy hadseregnyi lelket, és azt kérjék, hogy álljanak a kis Magyarország mellé? Segíthetnének kiűzni azt a 'Jól van az így' lelkületet. Azt az utálatos közepszerűséget, kétségbeesést, önsajnálatot, irigységet, egymás eltaposását, tisztességtelenséget, dühöt, és mindazokat a lelki képzettársításokat, amelyek éjjelnappal kínozzák az embereket.

Így hirtelen a temető már egyáltalán nem tűnik félelmetesnek számomra. Nos, barátaim, beszerzek egy kis naplót, amely felsorolja azokat a helyeket és alkalmakat, amikor teljes búcsút lehet nyerni. És akkor elérkezik az idő, hogy mint Elisa, elmondhatjuk: 'Ne félj, azok, akik velünk vannak, sokkal többen vannak, mint azok, akik ellenünk'.

Kapcsolatok, kihívások

Egyik nap egy szűk utcában, ahol a járdát leginkább a parkoló autók foglalják el, feleségemnek érdekes találkozása volt egy ifjú, kb. hároméves kis hölgygel. Ő az édesanyjával próbálta átpréselni magát az autók és a házfalak közötti szűk helyen, szívelemmel a csomagjaival tette ugyanezt. Mikor a pici észrevette, felmérte a helyzetet, és előállt egy bátor javaslattal: „Vigyázz néni, jövünk!” ☺

Ő mosolyogva félreállt, és utat engedett nekik. Mikor ezt a bájos történetet otthon elmesélte, elgondolkodtunk ennek a csöpp lánynak a bátorságán. Az édesanyja kezét fogva nagyon erős volt. Talán ezzel mi is így vagyunk, csak nem mindig tudatosul bennünk. MPHCEV (Az Anya tökéletesen gondoskodik és győz.) A másik gondolatunk pedig az volt, hogy milyen fontosak ezek a nagyon erős kapcsolataink, amelyek a bá-

torságunkat, életerőnket és reális énképünket adják.

Egyik gyermekünk osztályában történt, hogy amikor tanév elején mesélték a nyári élményeiket egymásnak, az egyik fiú nagy hangon újságolta, hogy átúsztta a Dunát. Erre megállt a levegő, majd a többiek kacagásban törtek ki. Mindenki tudta róla, hogy nem tud úszni. Szegény srác nagyot akart mondani, hogy kicsit odafigyeljenek rá, mert az osztály perifériájára szorult. Persze, megszégyenült a történetben. A kamaszok kemények tudnak lenni egymással. Sokszor fájdalmas, amikor tágabb környezetünk mutat nekünk valós tükröt. Sokkal kíméletesebb, ha a reális énképünkhöz nélkülözhetetlen visszajelzések szerető, elfogadó, erős kapcsolatból érkeznek.

Lázár Ervin Szegény Dzsoni és Árnika című meseregényében találkozunk a 12 nagyon testvérrel. Ha egyikük cipekedik, akkor mindegyiküknek húzza a vállát a teher, ha egyikük sír, akkor mindannyian könnyeznek, ha egyikük beleesik a folyóba, akkor mindannyian fuldokolnak. Ez a mesébe illő együttérzés az erős kapcsolatunkat jellemzője. A nehézségeinket is és az örömeinket is együtt éljük át. Részesülünk egymás életéből, gazdagítjuk egymást. Ilyen szerető kapcsolatban bátran mutathatunk egymásnak tükröt, amit a másik el tud fogadni, mert biztos a szeretetünkben. Ezáltal alakul az énképe, épül a személyisége.

Néhány éve Barabási-Albert Lászlótól hallottam, aki erdélyi magyar fizikusként robbant be a tudományos világ élvonalába hálózatkutatójaival, hogy aki nincs fenn a Facebookon, olyan, mintha nem is létezne. Ez akkor még erős volt nekem, kétkedve fogadtam. Majd kiderült számomra, hogy sok multihoz hasonlóan az én cégem is kizárólag a Facebookon és munkatársakon keresztül toboroz új kollégákat. Egyetemistáink tanulásához is nélkülözhetetlen a sok információ, amit csoportjaikban osztanak meg egy-egy zh, vagy vizsga előtt. Facebook nélkül szinte lehetetlen egyetemistaként élni. Aki már szervezett osztálytalálkozót, tapasztalhatta, hogy mennyire megkönnyíti a közösségi média ezt a munkát, és sokszor bosszantó, ha valaki csak telefonon érhető el. A Facebook kiváló eszköz a gyenge kapcsolataink feltérképezésére és kezelésére. Érdekes, hogy nagyon pontosak ismerős-ajánlásai, a kapcsolatrendszerünkben már most is jól kiigazodik. Szép élmény egy-egy rég nem látott iskolatársal, kollégával egymásra találni így. Munkavállalóként a munkaerőpiaci értékünk is talán függ a gyenge kapcsolataink számától. Ha sok ismerősünk van, akkor könnyebben találunk új munkahelyet, segítséget valami elintézéséhez, könnyebben megkerül elveszett

lataink jellemzője. A nehézségeinket is és az örömeinket is együtt éljük át. Részesülünk egymás életéből, gazdagítjuk egymást. Ilyen szerető kapcsolatban bátran mutathatunk egymásnak tükröt, amit a másik el tud fogadni, mert biztos a szeretetünkben. Ezáltal alakul az énképe, épül a személyisége.

kutyánk, biciklink, előbb el tudjuk adni az autónkat, ingatlanunkat, ha hamar sokan tovább osztják a posztunkat. Ezek a gyenge kapcsolatok fontosak, de másként, mint az erős kapcsolataink.

Korunk nagy kihívása, hogy e két kapcsolatrendszer kezelése harmonikus legyen életünkben. Az erős kapcsolataink ápolása munka. Tilmann atya is lelkünkre kötötte, hogy a házasság munka. Ilyen munka a gyerekeinkkel, szüleinkkel és 1-2 barátal való mély kapcsolat fenntartása. A gyenge kapcsolataink

ellenben nem sok munkát igényelnek, könnyedek, viccesek, lazák. Kevés munkával sok örömet kínálnak, ráadásul a közösségi média szolgáltatásainak jóvoltából nagyon egyszerűen kezelhetők. Ez a helyzet könnyen eredményezi az erős kapcsolatok elhanyagolását a gyengék rovására. Érdeemes mérlegre tennünk, hogy mennyi időt, energiát szentelünk az erős és a gyenge kapcsolatainkra, hogy a kislányhoz hasonlóan, egymás kezét fogva, legyen bátorságunk mélyebbre evezni.

„Valaki mondja meg, hogyan kell élni”

Itt, nálunk, Schönstattban nem szokás megmondani, hogyan *kell* – csak azt, hogyan *szabad*. Hogyan lenne szép élni. Hogyan érdemes. Róbert temetése erőteljes válasz lett nekem.

Noha az elhunyt nagysága indokoltta tette volna, nem püspök temette, hanem a majdnem családtag József atya, aki hozzá is és a Jóistenhez is közel áll, és ez nagyon helyénvaló volt így. Ki más állhatott volna ott is mellette? Aztán a koporsót a szentélytől Róbert fiai, vejei és felnőtt unokái vitték a vállukon a sírhelyhez, amit előtte ők ástak ki, és aztán ők is temettek be. Nem jelképesen, hanem saját kezükkel, beleizzadva, fárasztó munkával. Megdöbbentem. Ezt így is lehet? Lehet, hogy a szerettünk testével ne fizetett alkalmazottak, hanem a hozzá közel álló rokonai kerüljenek kapcsolatba, mi érintsük szeretettel, mi végezzük el körülötte a kegyelet tetteit? Senki sem beszélt arról,

hogy a halál az élet természetes része (még inkább az örökélet!), csak egyszerűen így *tettek*. Nagy erejű jel volt ez a temetés, az élet és még inkább az örökéleté. Aki ott volt, azt hiszem, azóta kicsit erősebben hisz az örökélet valóságában.

Nem volt részvétnyilvánításra várakozók hosszú sora, akik zokogás vagy komoly, gyászos szavak kíséretében akarták volna kinyilvánítani személyes érintettségüket – helyett Rita mindenkihez (de tényleg!) odalépett, megölelte, megpusztilta, és hitelesen, derűsen elmondta, hogy mennyire hálás azért, hogy vele vagyunk. Közhelynek látszik, hogy úgy voltunk jelen, mint egy nagy család, de hát ez e helyzet!

Pedig Róbert nem kapta könnyen gyorsan a meghalást, mint Kentenich atya. Az orvosok, az egészségügy rendelkezése értelmetlennek látszott, amivel meghosszabbították haldoklását.

Bár egy „melléktermékéről”, egy kis értelméről biztosan tudok... Nyáron bemehettünk meglátogatni őket a kórházba. Róbert már kommunikációképtelenül, fájdalomtól nyögve, a nagy meleg miatt egy lepedővel letakarva feküdt – mint egy vízszintes Krisztus-ikon. Mellette megszokott nyugalomával, kedvességével Rita, akinek fájdalmát fölülmúlta a figyelmessége, gyöngédsége – egyrészt észrevett minden kis pici lehetőséget, hogy enyhítse férje szenvedését, másrészt minket, megszéppent látogatókat odavezetett hozzá, megmutatta, hogyan közelíthetünk, hogyan próbáljunk kapcsolatot teremteni vele. Máig áthat a döbbenetes erejű fölismerés, hogy még soha senkit nem láttam, aki ennyire hasonlított volna a kereszt alatt álló Máriára. Mivel Óbudaváron az Égfelé-héten vettünk éppen részt, ebből akartunk együtt imádkozni a betegágy mellett. Rita természetes mozdulattal húzta elő az ő példányukat a zsebéből, mindig a keze ügyében volt...

„Hogy lettem én méltó erre a megtiszteltetésre, hogy ide jöhettem?” Ez jár a fejemben azóta is. Most nehezen találtam meg a szavakat, amelyek közvetíthetik a mély élményt, amit Róbert betegágya és temetése okozott nekem, de úgy érzem, nem hallgathatok róla. Olyan lenne, mintha arról nem beszélnék, hogy Isten él!

Róbert temetése óta gyakran eszembe lopózik a címben említett réges-régi dalszöveg. És arra nem kaptam ugyan választ, hogyan *kell* élni, de arra igen, hogyan érdemes: úgy, hogy a fiaidnak, vejeidnek, unokáidnak majd legyen erejük és kedvük vállukon hordozni a korporsódat.

Óbudavár egyre inkább az otthonunk, és ezen a lelki házon egyre több az ablak a mennyországra.

„Két ember csak akkor talál bensőségesen egymásra, ha az »én« és a »te« egyszerre fontos számukra.” *(Kentenich József)*

Ilka

Ilka most tízéves, nagyon kedves lány. Egy évvel ezelőtt problémája volt a látásával, és a szemész doktornő észrevette, hogy ödémás mindkét látóidege. Másnap már kórházban volt, MR vizsgálatot csináltak, ahol megállapították, hogy egy körülbelül 2 centiméteres daganat van a III. agykamrában (20×13×21), ami elzárja az agyvíz keringésének útját. Kaposvárról Pécsre küldték, ott egy operáció során mintát vettek a daganat-

ból, és megoldották az agyvíz elvezetését. Pilocytás astrocytoma a daganat típusa. Az orvos a mintavétel után azt mondta, hogy ez jóindulatú, de az összes többi leletén rosszindulatú daganatnak nevezik. Háromhavonta jár MR vizsgálatra, a februári azt mutatta ki, hogy a daganat növekedett (13×23×24). Az onkoteam sugárterápiát javasolt, amit Pécsen csináltak az erre legalkalmasabb géppel, április 6-tól május 22-ig

minden hétköznap. A sugár utáni MR szintén növekedést mutatott ki a daganatban (27×16×26), amire azt mondták az orvosok, hogy ez teljesen normális állapot a sugár után, mert olyankor fel-

vizenyősödhetnek a daganat körüli szövetek. Nagyon szerencsések vagyunk, mert Ilkának hála Istennek szinte semmilyen tünete sincsen, normális, hétköznapi életet élhet.

Idén, október 2-án, nagyjából egy évvel azután, hogy az agydaganatot diagnosztizálták Ilkánál, újabb MR vizsgálatra mentünk, melynek eredményét 17-én vettük kézbe. A daganat jelentős mértékben csökkent! Még a legelső MR-hez képest is sokkal kisebb (12×19×12)! Nagy öröm van bennünk!

Nagyon köszönjük nektek, hogy a Jóistennél és a Szűzanyánál közbenjártok érte! Minden égi és földi közbenjárónak köszönet!

Továbbra is bízunk a csodában.

Kérjük továbbra is az imáitokat, és hálásak vagyunk, hogy hordozzátok őt.

A legcsodálatosabb Édesapa

Ő az új Életet felkészíti, dédelgeti, ellátja tanácsaival, hogy csak utána érkezzen közénk

Lakásfelújítás, rengeteg kórházi munka szeretett betegekkel, fullasztó hőség a fővárosban.

Estére férjemmel együtt csak bezuhantunk az ágyba. Mélyen aludtam, mikor meglepett az álom, mely gyerekkorom boldog helyszíneire vitt. A régi, kedves utcában jártam, mikor kiabálást hallottam, s rohanó lakókat láttam: „tűz van, tűz van!” Az égre néztem, ahol lángnyelvek csaptak fel, és közöttük az egész eget betöltően egy hatalmas, szépséges Madonna állt, karján egy mezítelen kisgyermekkel. Senki

emberfia nem tudná lefesteni szépségét. Kinyitotta szemeit, és rám tekintett. Gyönyörűséges szemeiben Isten végtelen szeretete ragyogott. Ha kicsit is szeret – gondoltam –, rám mosolyog, és ebben a pillanatban szelíden elmosolyodott.

Felébredtem. Egész testemben remegtem. Extatikus állapotban lehettem. Fel-tartóztathatatlanul hullottak könnyeim. Ezután jöttem rá, szeptember 8-a van, Mária születésnapja, Kisboldogasszony ünnepe.

A sok munkában elfeledkeztem Óróla, de Ő nem feledkezett meg rólam. Va-

jon miért jött el hozzám Ő, Isten Anyja, és ki volt a gyermek? A kis Jézus talán? Nem úgy nézett ki. A kedves gyermekarc komolyan tekintett le rám, és valamenyire édesanyám kiskori képeire emlékeztetett – azonban erre jóval később jöttem rá. Akkor még talány volt ez.

Menyasszony koromban is láttam egy csodálatos álmot: hídon sétáltam, ragyogó nap-sütésben. Kézen fogva vezettem egy kisfiút, haja szöke volt, szemei kékek, oly szép volt és oly kedves – tudtam, hogy ő az én kisfiam. Boldogan mentem vele. A távolba nézve megláttam a levegőben egy kicsi lányt, vékonyka volt, haja barna, arcát nem tudtam ki-venni, mert túl messze volt.

Férjhezmenetelem után szinte azonnal állapotos lettem. Biztosan tudtam, hogy kisfiam lesz, az a szép és kedves gyermek, akit a hídon vezettem. Szívbetegségem miatt császárműtéttel szültem meg őt. A műtét után nehezen jöttem rendbe, s az orvosok nem ajánlottak több gyermeket. Mivelhogy férjem is szívbeteg volt, nem mertünk próbálkozni, de nem szedtem fogamzásgátlókat.

Bence testvérke után vágyódott, és nekem fáj a szívem, hogy kérését és szívünk vágyait nem tudjuk teljesíteni. Azokban az években el sem tudtam képzelni, hogy kisfiamhoz hasonló jó, szép, drága gyermek születhet, s hogy szeretetemet képes leszek megosztani egy másik gyermekkel is.

1979 nyarán rosszul lettem, éppen tervezett nyaralásunk előtt. A nőgyógy-

ász erős gyógyszert írt fel. A Balatonra utaztunk, remélve, hogy elmúlik. Ott azonban egyre erősödtek a hányingerek, semmilyen szagot nem bírtam elviselni,

Nem lesz ép a
gyermekem? Ó, Istenem,
ezt nem bírrom ki. Kérlek, akkor
inkább én, ne ő! Őt
kíméld meg Uram!

minden kijött belőlem, bármit ettem, és már alig bírtam járni. Májgyulladásra gyanakodtak. Kollégákkal együtt nyaraltunk, úgy vittek egyik rendelől a másikba, de sehol nem tudtak mondani semmit, míg végül el-

kerültem a nőgyógyászhoz, aki a vizsgálat után közölte:

– Asszonyom, ön terhes, de még van ideje elvetetni! Tegye meg mielőbb! Az ön szíve beteg. Nem ajánlom a magzat kihordását.

– De főorvos úr, hiszek Istenben. Megtartom a gyermekemet, bármi történik is! – mondtam neki kissé rémülten. Ő kezét nyújtotta, lesegített, majd megbecsüléssel hangjában ezt mondta:

– Minden segítséget megadok önnek! Ha így döntött, naponta adatok injekciót magának, hogy a hányások megszűnjenek.

Ezt követően a két hét nyaralásunk alatt naponta vittek injekcióra. A hányások lassan megszűntek, így kissé erőre kaptam. Hazatérve elmentem az orvoshoz, aki azonnal ki akart írni, mint veszélyeztetett terhest. Akkoriban egy iskolaigazgató mellett dolgoztam, és őszintén feltártam előtte, hogy állapotos vagyok, haza kell mennem, és sokat kell pihennem, de amíg nem talál helyettem valakit, kitartok. Leültetett és nagyon komolyan lelkemre kezdett beszélni:

ne szüljem meg ezt a babát, gondoljak a kisfiamra, itt marad majd anya nélkül, férjem feleség nélkül.

Akkor még kommunizmusban éltünk, egy középiskolában nehéz volt Istenről beszélni, én mégis megtettem. Bevallottam hitemet és megmondtam, a gyermeket vállalni fogom. Hiszem, hogy Isten akarata szerint történik minden s azt is, hogy Ő majd segít. Vitatkozni kezdtünk, főnököm ráállt az én síkomra és azzal érvelt, hogy: „ezt magától Isten sem akarja, mert ez öngyilkosság”. Próbált meggyőzni – mégis, végül tisztelettel váltunk meg egymástól.

Anyám rémülten kérte, ha meghalok, nem bírja ki nélkülem, apám rettenthetetlen módon harcolt „ostobaságom és vakhitem” ellen. Anyósoméék szintűgy: mit akarunk mi szívbeteg? Mi lesz Bencével és az ő fiukkal?

Férjem, Dénes természetesen mellett állt, bár nagyon aggódott – szeretett kisfiam „felnőtt” módon viselte a tudatot, hogy édesanyja életveszélyben van, titkolni sem lehetett. Tízéves volt, de segítőt, jó szívével olyan volt nekem, mint egy bátor védelmező kis harcos.

Harmadik hónapot betöltöttem, amikor ismét álmodtam: egy szép kertben álltam egyedül, előttem egy fényes üveg-szerű gömb volt, ahonnan egy gyermekhangocska szólt hozzám. Tudtam, hogy fontos a tartalma, de később nem sikerült felidézmem.

Amikor a gyermek befejezte mondanivalóját, bátoritanul így szóltam hozzá: – Szabad megkérdezmem, kisfiú vagy-e vagy kislány?

Egy pillanatnyi csend után egy öntudatos, határozott választ hallottam:

– Lány vagyok, édesanyám!

Szívemet kimondhatatlan édes érzés hatotta át. Felébredtem. Könnyekre fakadtam. Férjem is akkor ébredt.

– Képzeld, a babáról álmodtam! – mondtam neki örömtől sugárzó arccal.

– Én is! – kiáltott fel férjem – A pályázón volt egy fekete hajú kisbaba, pelenkáztam! De nem láttam, kislány-e vagy kisfiú?

– Lány! Ő egy lány! – mondtam meghatott, könnyes szemmel. – Egymás nyakába borultunk, és mindketten elsírtuk magunkat. Gyermekünk bejelentkezett nálunk! Ez volt az ő első köszöntése!

Még bejártam dolgozni, emlékszem, az álomtól fogva mindennap beszéltem hozzá, dédelgettem. Nemegyszer ültem munkahelyemen mosolyogva és arra a határozott, bátor hangocskára gondoltam, aki szólt hozzám. Tény, hogy komoly lélek lesz a lányom, egy jellem, egy egyéniség – és úgy véltem, hogy Isten feladattal bízta meg őt.

A negyedik hónap elején abbahagytam szeretett munkámat, mert fizikailag kíméletre szorultam – orvost kezdtem keresni. Az Üllői úti szép, rendezett klinikára küldött egy barátnőm, az orvos figyelmes és udvarias volt, mégis úgy éreztem, ez a hely nem nekünk való. Itt meghalnánk. Végül az Anyavédő Központba mentem el. Az orvosnő szimpatikus volt, de a környezet kissé lehangoló, a kórház nem volt se szép, se oly rendezett, mint a klinika. A szívemben mintha egy hang szólalt volna meg: „Itt sok szenvedés vár rátok, de megmenekülhettek.” Így aztán maradtam.

Már a 7. hónapban jártam, amikor fokozódtak folyamatos rosszulléteim.

Orvosnőm úgy döntött, hogy kórházba kell feküdnöm, mert a baba kisebb a kelleténél, s nem fejlődik rendesen.

Egyik este vérezni kezdtem, úgy éreztem, meghalok. Ezekben a percekben átadtam életemet Istennek, történnék minden úgy, ahogyan akarja: ha meg kell halni, akkor meghalok.

Amint mindezt végig gondoltam, különös érzés fogott el. Mintha Valaki figyelt volna, homályosan egy szempárt láttam magam fölött, amint gondosan szemlél engem. Szerető szempár volt. Ez a Valaki lelkem mélyén ezt súgta nekem: „Már nem csak magadért vagy felelős, hanem egy új életért. Menj, és szólj az orvosnak!”

Az erős készítés nőtt és nőtt és ekkor felkeltem, szóltam a nővérnek, hogy vérezem. A nővér felvitt az osztályra, ahol a vizsgálat után az adjunktus így szólt:

– Nézze asszonyom, a baba retardációban van. Nem tudjuk, mi az oka. Túl kicsike, és ha megműtjük, nem biztos, hogy életképes lesz. Ezért várnánk a műtéttel. Nem tudjuk, mit tegyünk – hangjából valamilyen bizonytalan félelmet véltem kihallani.

Hasonló komolysággal, de erős határozottsággal és nyugalommal így válaszoltam:

– Adjunktus úr! Én szóltam. A többi az önök dolga.

Éppen kezét mosta, hátrakapta a fejét majd rövid csend után kimondta a döntő szót:

– Szólok a főorvosnőnek, hogy jöjjön be. Előkészítjük a műtétre.

Bejött az orvosnőm.

– Főorvosnő, úgy érzem, a baba haladoklik. Mintha fuldokolna! – mondtam sírással küszködve.

Komolyan nézett rám. Megszokta, hogy mindig őszinte, de nem panaszkodós fajta vagyok, tudta, hogyha ezt mondom, annak nyomós oka van.

– Klára, én hiszek magának. Nem várunk tovább!

Ezután kaptam egy nyugtató injekciót, majd szólítottak, és bekísértek a műtőbe.

Zöld csempék, rideg, enyhén zöld falak. Fáztam. Nem féltem!

„Járjak bár a halál árnyékában, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy. Vessződ és pásztorbotod megvigasztaltak engem.” (Zsoltár 23,4)

Ezután felfelé néztem. Bal felől egy kegyetlen, gonosz, ijesztő szempárt láttam. Ettől megriadtam. Rögön tudtam, mit kell tennem: „Atyám, Te rendelkez felettünk! Jézus, küldd el ezt innen. Bármit vállalok, de ezt nem! Mindenben legyen a Te akaratod szerint.”

Elmondtam a Miatyánkot és kértem Máriát, Isten Anyját – eközben eltűnt a gonosz szempár. Felnéztem, fejem fölött fényességet láttam... – de akkor már

beadták a vénás injekciót. Számoltam. Elaludtam...

Hirtelen ébredtem fel. A fájdalom oly heves volt és olyan borzalmas, hogy azt hittem, belehalok, aztán meghallottam amint rémülten mondják:

– Kislány, meghalt, meghalt!

Elájulhattam, mert ezután már semmire nem emlékeztem.

Az ágyban tértem magamhoz, a kórteremben voltam, szörnyű rosszul éreztem magam. Végre bejött a stáb és megkérdezhettem:

– Mi van a gyermekemmel?

Nem válaszolt senki. Újra megkérdeztem, de ekkor sem kaptam választ, somfordáltak kifelé. Szívem majd kiugrott, és felkiáltottam, ahogyan bírtam. Ekkor megfordult az egyik orvos és ennyit szólt: Kislány...

– Azt tudom! De mi van vele, él? – kérdeztem kétségbeesve.

– Még nem tudjuk! – És kimentek.

Lehunytam a szemem. Akkor azt hittem, elvérzek. Megfogtam az ágy szélét és reszkettem.

Ám mégis, egy kis idő múlva – hogyan és miért –, de újra hittem. Maradék erőmmel hittem, hogy megmarad.

Eszembe jutott régi szép álmom a hídon kisfiammal, a távolban a kislány. Élnie kell! Láttam őt!

Bejött az orvosnőm, és leült az ágy mellé egy székre. Megfogta a kezemet és elmesélte mi történt:

– A baba az egész terhesség alatt oxigénhiányban volt. Ha maga nem szól nekünk és nem figyelmeztet, mindketten meghaltak volna. Maga segítette világra ezt a babát. Az utolsó pillanat volt. Mert amikor felnyitottuk, a kis Sá-

ra már egészen elvérzett, a klinikai halálból kellett visszahoznunk. Teljes vért kapott, magának sem volt sok hátra. Belső vérzése volt. Ezért maga is kapott transzfúziót. De azt el kell mondanom, ha nem itt szül nálunk, Sára baba nem élte volna túl, mert a klinikai halál állapotából csak mi voltunk képesek visszahozni, mert csak itt, nekünk van ilyen készülékünk. Ha máshol szül, a gépet oda kellett volna szállítani, de arra már nem lett volna idő. Itt másodperceken múltott minden. Sajnos azonban a kicsi agyvérzést is kapott. Klárrika, mit érez, megmarad a kis Sára? – és figyelmesen nézett rám.

Azonnal kész voltam a válasszal:

– Igen, megmarad! Hiszem, hogyha Isten megmentette, most már meg is fogja tartani.

Valamilyen nagy nyugalom, béke öntötte el egész bensőmet.

Nem volt más vágyam, mint végre látni az én kicsikémet. De lift nem volt, menni még nem bírtam, felkelni se, és ő inkubátorban feküdt, élet-halál között.

Aztán a műtét utáni harmadik napon újra megjelent az orvosnőm:– Kedves Klárrika, sajnos van egy szomorú hírem. A baba háromszori agyérgörcsöt kapott. Nem tudjuk, mi lesz vele, nem biztos, hogy megmarad.

Úgy éreztem, elájulok. Most végem van. Sötét lett minden.

Orvosnőm rémülten tekintett rám:

– Jaj, Klára, maga mindig olyan erős, mindent akkora hősiességgel visel el, Ön szokott engem megnyugtatni, de most nehogy elájuljon! Kérem!

Összeszedtem magam. Igyekeztem nem kimutatni, mit élek át.

Mivel gyermekemet még mindig nem láthattam, az ötödik napon kimentünk az udvarra, Dénes feltámogatott egy szénkupac tetejére, s így végre az ablakon át megláthattam az én kisbabámat. Ott feküdt az inkubátorban, szeme csukva, kicsi karjai lefelé lógtak, és tele volt túvel, csövekkel. Oly kicsike és vékonyka volt, hogy alig látszott! Hogy szerettem volna megölelni, vigasztalni!

Elmondtam neki, mennyire szeretem, vele vagyok, és hamarosan haza fogjuk őt vinni. Kimondani és leírni sem tudom, mit éltem át. Csak imádkozni tudtam, könyörögni az egek Urához, hogy mentse meg az én kicsikémet.

És elérkezett a nap, amikor engem hazaengedtek, de őt még bent kellett tartaniuk, mert tüdőgyulladást kapott. Ha nem lett volna hitem, ha nem láttam volna kislányomat álmomban, talán nem élem túl ezt a megpróbáltatást. De én hittem, egyfolytában csak hittem és bíztam.

Mindennap mentünk a kórházba, és két hét elteltével végre kiengedték őt. A gyermekorvosnő kezét fogott velünk, majd a következőket mondta:

– Kedves szülők! Sajnálom, de a kicsi Sára megsérült az agyvérzése és az agyergörcsök miatt, arról nem beszélve, hogy mindvégig oxigénhiányos volt a terhesség alatt. Sajnos gyógyszerelnünk kell, különben nem garantálhatjuk a testi épségét. Lehetséges, hogy más orvosok mást fognak javasolni, de senkire ne hallgassanak! Ki kell lazítani az izmokat... nem lehet még tudni, mennyiben lesz ép a kicsike. Máskülönbén nagy akaratereje van ennek a kislánynak. Szeretni való, jó a közelében lenni, hiányolni fogjuk, ha elmegy...

A szívem hevesen vert, kihagyott. Úgy éreztem, elájulok. Nem lesz ép a gyermekem? Ó, Istenem, ezt nem bírom ki. Kérlek, akkor inkább én, ne ő! Őt kí méld meg Uram! Hiszen kicsike és ártatlan! – kiáltottam magamban. Majd jött a nővér és hozta őt. Karomba vehettem végre. Nézttem, és semmit nem láttam, csak az alvó édes kicsi gyermekemet. Épnek látszott, gyönyörű volt. Megöleltem, dajkáltam, megpuszítottam.

A baba háromhetes volt, amikor kijött hozzánk a drága gyermekorvosnő barátnőm, Sia.

Elolvasta az anamnézist és felsóhajtott. Majd így szólt: – Na, akkor most nézzük meg azt a babát!

A pólyázóra tettem, és ő alaposan megvizsgálta.

– Klárikám ne aggódj, nincsen nagy baj! Én nem látom, hogy agyilag károsodott volna! Vidd fel a Szabadság-hegyre, adok beutalót. Görcsös az izomzata. Ne félj, segíteni fognak.

Ekkor került K. Máriához. Ő megvizsgálta, és így szólt:

– Amit most mondani fogok, nem lesz könnyű elfogadni. Mi itt tornákkal javítjuk a mozgásukban veszélyeztetett csecsemőket. Nem értünk egyet a gyógyszereléssel, mert a kemadrin ugyan fellazítja az izmokat és ezáltal a tornáztatás könnyűvé válik a szülők számára, de ez a gyógyszer az agyon keresztül hat. Ezzel szemben, ha csak a tornát választják, akkor semmi károsodás nem éri az idegrendszert. Ez a nehezebb út, mert naponta ötször kell tornáztatni 20 percen át, de fordítva hat: az izmokon át az agyra. Fájdalmas lesz neki, sírni fog, és maguknak is nehéz lesz ez.

Rám nézett és várt. Hallgattam egy pillanatig, majd nagy nyugalommal ezt válaszoltam:

– A tornát választom, a gyógyszert szeretném elhagyni. A doktornő arca felderült, és megköszönte a bizalmat. Majd megmutatta, milyen tornákat kell végezni a kicsivel.

Nagyon gyenge voltam még, de pihenésre nem volt több lehetőségem. Kisfiam volt férjem mellett a támaszom. Bence mindennap elhozta éthordóban az ebédet. Iskola után játszott és foglalkozott kishúgával, nagyon szerette.

A naponkénti ötszöri tornáztatás pelenkázással, etetéssel és sétáltatással együtt aprócska időt se hagyott számomra. A tornát soha nem hagytam el, akkor sem, ha már alig álltam a lábamon, Sáríka sírt és nekem is hullottak vele a könnyeim, mert tudtam, hogy a torna fájdalmas számára. Egy éven át nem volt egyetlen nyugodt éjjelünk sem: csak olykor-olykor, órányira aludtunk.

Gyermekorvosnő barátnőm a következőre figyelmeztetett:

– Ez a baba szörnyűségeken ment keresztül. Mindent meg kell tennetek azért, hogy megnyugtassátok az idegrendszerét. Soha ne törődjetez azzal, ki mit tanácsol, kényeztessétek, amennyire csak lehet. Soha ne kényszerítsetek rá semmit az élete folyamán. Különösen ügyeljetez arra, hogy ha pályát választ, abban segítsétek. Ha pedig fél valamitől, akkor oda ne vigyétez. Mivel ezeket sokszor elmondtá, örökre belém vésődött.

Gyógypedagógus ismerősöm is megvizsgálta Sáríkat, s úgy látta, hogy 1-2 éven belül teljesen le fog bénulni. Ó, Istenem, csak őt ne, inkább engem! –

imádkoztam etetés közben, mikor láttam, mennyire feszesek és görcsösek kis kezei. – Ne ezt az ártatlan kicsi gyermeket, én átvállalom! – majd hozzátettem: – Bármilyen is lesz vele, mindig szeretni fogom, talán még inkább, még jobban!

Aztán újabb álmot láttam: egy kicsi lányka szépen rollerozott az utcán, apró kockás szoknyája libegett. Ép volt és mosolygott. Tudtam, hogy ez az én kislányom. Fellélegeztem és megújult bizalommal hittem.

Teltek a hetek, és Sáríka kezdte megkedvelni a tornákat. Hamar megfogta a tárgyakat, és egyre kevésbé volt görcsös a fogása. Korán megfordult, kúszott, majd felült és 9 hónaposan elkezdett tipegni. Vittük fel K. Máriához, aki leguggolt, kitérte karjait és hívogatta:

– Gyere hozzám, gyere! – és a kicsi ment. A doktornő könnyes szemmel nézte, és nevetve karjába kapta.

– Kedves anyuka, nem hittem volna, hogy ez megtörténik! Attól tartottunk, hogy spiccelve kezd majd járni, de talpán van, gyönyörű a mozgása!

– Doktornő, köszönjük a segítségét, köszönjük, amit tett!

– Ezt ne nekem köszönjék meg! Ezt, kedves anyuka, maga csinálta végig. Tudja, hány szülőnek mondjuk el, mit kell tenniük? És elfáradnak, nem végzik el a gyakorlatokat, mivel sír a baba, és nem akarnak neki fájdalmat okozni. De még van Valaki, akinek ezt meg lehet köszönni! – és felfelé intett.

A küzdelem azonban korántsem ért véget. Sárika szorongott a közösségektől. Megpróbáltuk az óvodát, négy napot töltött el ott, de nem bírta, belebetegedett. Azonnal kivettem. Aztán kórházba került kivizsgálásra, de szegény kicsi nem bírta a távollétet, sokat sírt, megszidták érte, keményen bántak vele. Így nagy küzdelmek árán, de saját felelősségre hazavittem Sarikát. A gyerek a nyakamba kapaszkodott. Nem volt teljesen magánál, össze-vissza beszélt.

Ötéves elmúlt, amikor iskola előkészítőbe kezdtük járni, de nem akart iskolába menni. Régóta sejtettem, de ebben az időben már bizonyossá vált előttem, hogy a Madonna karján kicsi lánykám láttam. Ó, hogy is lehet, hogy nem vettem igazán tudomásul, hiszen némileg édesanyámra hasonlított! Könyörögtem Isten Anyjához, Máriához, és kértem Őt, segítse, hogy lányunk megszeresse az iskolát, hogy bírja a közösséget.

Aztán Bencével elhatároztuk, hogy elvisszük őt egy szép zarándokútra. Hazatérve az útról Sára kijelentette:

– Mama, iskolába akarok menni!

Az én bátortalan, félős kislányom attól fogva még betegen is iskolába kíváncskodott. Az általános iskola után gimnáziumba járt, majd egyetemre ment. Két egyetemet végzett el – ma embereken

segít, ez a hivatása. Házasságban él, jó férjet küldött számára az Úr.

Valóban fel kell készülni egy új Élet fogadására több szempontból.

Azonban, ha gyermeki szívvel hiszünk, hogy a Magasságbeli, a Teremtő küldi, és segít vállalni, akkor meg is adja hozzá az erőt, a lehetőségeket a felneveléséhez. Mi, édesanyák kilenc hónapon át hordozzuk a magzatunkat és utána szüljük világra őket. Vajon Isten, a Teremtő, az Alkotó egy pillanat alatt küldi a lelket a földre? Nem hiszem!

Ott vagyunk az Ő örök tervében. A léleknek Istenben van az otthona, s Ő az új Életet felkészíti, dédelgeti, el látja tanácsaival, és csak utána érkezik közénk. Amikor egy festő vagy szobrász eltervezi művét, együtt lélegzik alkotásával. Vele mozog, megalkotja, nem is nagyon képes másra gondolni. Isten a mi Alkotónk! Tehát, Ő, a Teremtő ne lenne velünk születésünk előtt? Lehetetlen! Ám ne feledjük, hogy Ő nemcsak Teremtőnk, nemcsak Alkotónk, hanem az édes Apukánk. Mindenek Atyja, Aki gondot visel édes gyermekeire – bátran hívhatjuk tehát úgy, mint Jézus: Abba, Atyánk! Hihetjük, hogy Ő, mint a Legcsodálatosabb Édesapa, ölelő karjából úgy küldi a nagy földi útra gyermekeit, hogy szerető intelmeivel ellátja valamennyit azért, hogy egyszeri és megismételhetetlen életüket beteljesíthessék. Hiszem, hogy Ő formál, nevelget bennünket mielőtt a Földre küld minket.

Élő kapcsolat az őrangyalokkal

A mise után egy indiai fiatalember elmeséli, hogy bár az ő hite hindu, Indiában a jezsuiták tanították, és nagyon közel érzi magát a keresztény valláshoz. De nem tudja, melyik keresztény közösséget kellene választania. Olyan sokféle van: ott van a katolikus, és annyi protestáns közösség is. Arról nem is beszélve, hogy miután családja hindu, nyilván nem szívesen hallanák, hogy kikeresztelkedett. Ezeket a nehézségeket felmérve azon gondolkodik, hogy talán egyszerűbb, ha a döntéseket félreteszi a „következő életére”.

Megertermem, átérzem problémáit, de mosolyognom kell. Pontosan tudom, milyen csábító a komoly döntések elnapolása, arra gondolva, hogy erre még bőven van időnk, mert fogalmunk sincs, valójában mennyi időnk van. Kíváncsi lennék, minek kellene történnie ahhoz, hogy ez a hindu fiatalember meghallgassa őrangyala sugalmazását, és már „ebben az életében” meghozza döntését.

Hamarosan megtudom, hogy mi az a probléma, ami őt aggasztja. Magyarországra azért jött, mert az egyik egyetemen tanít. Annak ellenére, hogy van szerződése és minden szükséges engedélye, nagyon lehangolja, hogy a tartózkodási engedélyét mindig csak egy hónappal hosszabbítják meg. Azt mondja, azt próbálja eldönteni, hogy a hatóságok csak játszanak vele, vagy a magyarok általában nem szeretik a külföldieket. Tény, hogy amit az adminisztrációról

mesél, furcsának tűnik. Ide-oda küldözgetik egyre nagyobb paksaméta papírral. Úgy látszik, hogy még professzorának a közbelépése sem sokat segít. Arra kérdésre, hogy a magyarok nem szeretik a külföldieket, határozottan csak azt tudom mondani, én nem hiszem, hogy a magyarok ne szeretnék az idegeneket.

Gondolom, az is igaz lehet, hogy a migráns-krízis esetleg megkeményített néhány szívet. Így azután bármennyire is furcsának tűnik, azt javaslom, kérje meg őrangyalát, hogy segítsen neki!

Én mindig megkérem őrangyalomat, hogy vegye fel a kapcsolatot annak a személynek az őrangyalával, akivel a következő, esetlegesen problematikus megbeszélésem van. Az a tapasztalatom, hogy ez többnyire remekül működik.

Olyannyira, hogy ahelyett, hogy idegesítenének, egyre inkább érdekelnek azok az emberek, akikkel a mindennapi életben találkozom. Ez azért van, mert tudom, hogy őrangyalaink már barátok, és hogy ugyanaz a céljuk: az üdvösség felé vezetni bennünket. Általában elég zökkenőmentesen zajlanak ezek a dolgok. De ha egy kifejezetten nehéz esettel találkozom, megpróbálok nyugodt maradni arra gondolva, hogy az ő őrangyalának olyan nehéz lehet a dolga vele, mint időnként az enyémnek velem.

A fiatalember szerint ez a keresztényeknek könnyű, de neki nem olyan könnyű. Biztatom, hogy azért próbáljon meg imádkozni a védőangyalához. Azután arról számol be, hogy a következő

találkozója jól sikerül. Majd ismét felhív, és segítségemet kéri.

Elmeséli, megint ugyanaz történt: azt mondták neki, hogy rendben vannak a papírjai, azután elutasították. De most nem tudom elkísérni a következő látogatására, mert külföldön vagyok. Miután annyira elkeseredett, arra kérem őrangyalát, hogy „vegye fel a kapcsolatot” professzora őrangyalával és a bevándorlási hivatalban dolgozók őrangyalaival megnézni, hogy valójában mi is történik ezzel az ügyvel? Lehet, hogy valakinek a szívét meg kell puhítani, esetleg valamilyen kavarodás történt? Mielőtt újra

találkoznék a fiatalemberrel, e-mailt kapok tőle, amelyben leírja: kiderült, hogy csak egy óriási félreértés történt a papírjaival.

Most megkaptam az egy évre szóló tartózkodási engedélyt. Amikor a következő alkalommal találkozunk, látszik rajta, hogy óriási nyomástól szabadult meg. Amikor megemlítem neki: úgy látszik, az őrangyalok részt vettek az adminisztrációban, elmosolyodik és megjegyzi: ezt most már valóban el tudom hinni. Szerintem most már elmagyarázhatom neki: az őrangyalok valódi feladata az embereket az üdvösség felé vezetni.

Első résztvevős családnapokról

egyes érzésekkel készültünk az első résztvevős váli családnapokra. Korábban sok jót hallottunk a családnapokról. A köreinkben például, ha valakinek jó a házassága, akkor az azért van, mert jó sok családnapokra járt. Tudtuk tehát, hogy egy ilyenre érdemes elmenni. Mégis több kétely, kérdés volt bennünk. Feltűnt, hogy mennyire lesz klasszikus lelkigyakorlat jellege, amiket a még friss élményű lázadó kamaszkorunkból annyira nem szerettünk. Kik lesznek ott, milyen lesz a társaság? Mennyire lesz befogadható, nem lesz-e túl sok, erős? Mennyire tudunk azonosulni vele? És egyáltalán, nyáron miért nem inkább a Balcsin lazítunk? Azonban ezek a kételyek szinte a megérkezésünk pillanatában szertefoszlottak. Ez a hét az egyik legjobb hetünk volt a nyárban!

Rögtön a megérkezés után realizáltuk, hogy jó helyen vagyunk. Kezdtük ott, hogy nagyon kulturált, tiszta szálláshelyünk volt, gyönyörű környezetben. Hatalmas mezők tavakkal övezve, ami nekünk, a városból és a szűk játszótérekre kiszabadult embereknek felfrissítő élmény volt. A réteken egy kecske, egy bárány és néhány ló legelészve várta, hogy a teljes kétségbeesésben lévő, üvöltve bögő másfél éveseknek vigaszt nyújthasson. Ahogy szállingóztak az emberek, mindenki bizakodón mosolygott, sokan bemutatkoztak, de előkerültek régi ismerős arcok is. Nagyon közvetlen, oldott hangulat volt az elejétől fogva, szimpatikus párokkal, aranyos gyerekekkel. Sokat oldódott az amúgy sem feszült hangulat a bemutató kör után, ahol meglepő módon (talán saját

maga számára is) mindenki őszintén belevágott a közepébe:

- Szeretnénk javítani a házasságunkon.
- Van egy-két nagyon „nehéz eset” gyermekünk, és tanácstalanok vagyunk.
- Eddig nem éltünk szentségi életet, ezen szeretnénk változtatni.
- A feleségem rángatott el ide, egyébként a Balatonon horgásznék, de megpróbálok nyitott lenni.
- Én meg régebben okkultista szekta-hoz tartoztam.

És hasonlók. Szóval egyből megnyugodtunk: másoknál sincs kolbászból a kerítés. A hét folyamán aztán szépen lassan összecsiszolódott a társaság. Reggelente misével kezdtünk, aztán volt két óra lelki töltkezés, melyet a két előadó-pár valamelyike tartott. Ez előre felépített tematika szerint haladt, melyet félóra beszélgetés követett kettesben, házaspáronként. Számunkra ez volt az egészben a legjobb rész! Félóra teljes nyugi kettesben és adott egy jó téma, ami abszolút életbevágó. Majd ebéd, szieszta, a délután pedig teljesen szabad volt. Itt sokan elmentek más családokkal programokat csinálni, vagy helyben töltötték az idejüket. Esténként a vacsorát és fektetést követően irányított beszélgetés volt valamely adott téma mentén, majd kötetlen borozgatás kifáradásig. A beszélgetések folyamán megfigyelhető volt, hogy az idő előrehaladtával nőtt a bizalom is, így egyre mélyebb témák kerültek elő, mindenki egyre személyesebb vonatkozásban beszélt az adott problémáról, élethelyzetről. Például a házaspárok megismerkedéseinek története szórakoztatóbb volt, mint egy amerikai romantikus vígjáték. Még szerencse, hogy tudtuk: mindegyiknek

happy-end a vége, különben még a körműnket is lerágtuk volna izgalmunkban. Az esti laza beszélgetések pedig kifejezetten nyaralós hangulatúvá varázsolták az itt töltött hetet.

Fontosnak érzem kiemelni még a gyerekvigázókat. Nagyon rutinosan és megbízhatóan teljesítették feladatukat, nagyon jó érzékkel, így nyugodt szívvel rájuk lehetett hagyni a kicsiket. Ráadásul kellőképpen ki is fárasztották az egyéves gyermekünket, aki minden délután 2-3 órát aludt – mely szintén nagy ajándék volt számunkra. Így mi is pihengettünk, hogy bírjuk a következő estét is.

Nagyon feltöltve érkeztünk haza, bár hulla fáradtak voltunk. Kemény, fárasztó, de rendkívül tartalmas hetet hagyhattunk a hátunk mögött, mely bőven felülmúlta az elvárásainkat: lelkileg is nagy löketet kaptunk, és jó társaságban voltunk, jó hangulatban. Tényleg csak ajánlani tudjuk mindenkinek, aki indítást érez, hogy elmenjen rá – és annak is, aki nem! Egy-két parton heverészős napot bátran lecserélhet erre az ember, ráadásul még a sör és a bor is igényesebb a családnapokon, mint a strandokon. ☺

Szeretetszövetségkötés a koronázási ünnepségen

Korábban sokat hallottam már a szeretetszövetségről, de nem igazán gondolkodtam azon, hogy megkötném-e. Nem értettem a lényegét. Úgy gondoltam, hogy az „Úrnőm és Anyám...” kezdetű imát a szövetség megkötése nélkül is tudom imádkozni. Akkor minek ennek akkora feneket keríteni...

Az idei lánytáborban viszont a Nővér előadásából valami megmaradt bennem. Azt mondta, hogy a szeretetszövetség egy kicsit hasonlít a bérmálkozásra. Én nyolcadikban voltam bérmálkozó. Egyáltalán nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget. A hittanosok közül mindenki bérmálkozott, így én is. Szép volt, még egy szivárványt is küldött a Jóisten, de a lényegét egyáltalán nem éreztem át. Azóta többeken látom, hogy milyen gondosan kiválasztják a bérmászülőt, a nevet, a helyet... Én ebből kicsit „kimaradtam”. És ezt nagyon sajnálom, ahogy

azt is, hogy a bérmálásomra még egyáltalán nem voltam lelkileg felkészülve. Ebből kiindulva fogalmazódott meg bennem a táborban, hogy szeretném megkötni a szeretetszövetséget. Hogy ténylegesen, teljesen felkészülve is kössék egy szövetséget az Égiekkel. Kiderült, hogy Ilusban is hasonló gondolatok merültek fel. Pár napon belül beszéltünk is a nővérral, és láttuk, hogy a koronázási ünnepség lenne a legalkalmasabb.

A Szűzanyának egy különösen szép műve, hogy ez a vágy pont most ébredt fel bennünk, hiszem már meg volt szervezve számunkra egy utazás Schönstattba. A tíz nap alatt, amit kint töltöttünk, rengeteg minden megváltozott bennem. A hitem és a Gondviselésbe vetett bizalmam megerősödött. Kezdem úgy érezni, hogy a helyemre kerülök lassan. Csodálatos volt megtapasztalni a Szűzanya jelenlétét, a Jóisten szeretetét. Kicsit megnyugodtunk, kicsit el voltunk zárva a külvilágtól (a Wifi hiány miatt is), magunkra, egymásra és a Szűzanyára tudtunk figyelni. Hatalmas erőt kaptam, és a felfogásom az életről is nagyon megváltozott.

Teljes bedobással kezdtünk készülni a szeretetszövetség megkötésére, és így egyben a koronázási ünnepségre. Egy hosszú, izgatott várakozás következett. Nagyszerű élmény volt felfedezni és megtapasztalni, hogy mennyi mindenért lehetek hálás, mennyi mindent kaptam, hogy szükség van rám is, mindenkire, hogy

mindennek értelme van. Jó volt meglátni a mindennapok kisebb-nagyobb csodáit. Szinte egy új világ nyílt meg előttem.

Talán a felkészülési folyamat volt a legjobb az egészben. Ahogy egyre jobban megismerhettem saját magamat, Schönstattot, Isten tervét... A koronázási ünnepségen így nemcsak a Szűzanyát koronázhattam meg életem királynőjének, hanem az egész folyamatnak a megkoronázása volt a szeretetszövetség megkötése. A mise után beszélgettük

Ilussal. Rá kellett jönnünk, hogy nem véget ért valami (a felkészülés folyamata), hanem most kezdődik... Most kezdődik, hogy a Szűzanyát még inkább bevonjuk a mindennapjainkba, igyekszünk észrevenni az apró jelzéseit. A nehézségeinket vagy éppen örömeinket az Ő kezébe adjuk, hogy elfogadjuk, amit kapunk, teljesen megbízunk Benne – és abban ahogy vezetget minket életünk útján, és bátran kimondhatjuk, „Semmit Nélküled, semmit Nélkülünk”.

Mória szeret Téged, tudod?

(2. rész)

Nyár végén, ősz elején megérett bennünk a vágy és az elhatározás, hogy mivel már annyi mindent köszönhetünk a Szűzanyának, így mi is szeretnénk vele szeretetszövetséget kötni. Arról beszélgettünk, vajon mikor lenne erre a legmegfelelőbb alkalom. Talán a lassan elközelgő és vágyva várt házszentelőnkkor vagy inkább a koronázási ünnep alkalmával? Az utóbbi mellett döntöttünk, mert úgy éreztük, hogy szeretnénk ezt nagyobb „családi” körben megünnepelni, olyanok körében, akik értik és átérzik a mi szövetségkötésünk fontosságát és lényegét (míg a házszentelő alkalmával ugyanez nem biztos, hogy elmondható lett volna...).

Már a tavaszi családnapokon eldöntöttük, hogy idén még egyszer biztosan elmegyünk Óbudavárra, és ez a koronázási ünnep lesz. Nagyon készültünk rá, és a gyermekeink is izgatottan várták

már, hogy menjünk végre Óbudavárra! Mikor megérkeztünk, jó volt újra látni az ismerős arcokat! Bár ekkor még csak negyedik alkalommal voltunk Óbudaváron, örömmel éltük meg a találkozást régi ismerőseinkkel, barátainkkal. Jó azt érezni, hogy lassan mi is hazajárunk. A mise előtt Petra lányunk megkérdezte:

– Akkor most mi is schönstattosok leszünk? – mire egy korunkbeli barátunk megjegyezte: – Már azok vagytok! :).

A szentmise közben az volt az érzésünk, hogy most már nem csak egy család vagyunk a sok közül, akik eljöttek egy programra, hanem már mi is ide tartozunk, mi is tagjai vagyunk, leszünk a szeretetszövetség által is ennek a nagy családnak. Eddig két alkalommal voltunk családnapokon, és nagyon nagy öröm volt számunkra, hogy az a négy család is jelen volt, akiknek az előadásai által megismerkedhettünk Schönstatt

lelkületével. Bensőséges, szép ünnepnek lehettünk részesei, és bár a gyermekeink eléggé zsiszegősek voltak, a szövetségkötés így is felemelő élmény volt. Emmus – aki annak idején Mária üzenetét átadta – elaludt a mise elején. Emiatt egy kicsit elszomorodtunk, mert azt hittük, nem lesz ott velünk, amikor szövetséget

kötünk, de amire kellett, felébredt, és egyből ott termett mellettünk ☺.

Azóta Mária jelenlétében könnyebb a mindennapokat is megélni, és a ránk váró feladatokat, ügyes-bajos dolgokat odaajándékozni, hiszen tudjuk, hogy a Szűzanya az eddiginél még jobban gondoskodik rólunk, és odafigyel ránk.

Az odahallgatás művészete¹

Kevesen értik ezt a művészetet. Sok művésze van a beszédnek, de kevés a hallgatásnak és odahallgatásnak. Sokan azonnal magukról kezdenek beszélni, a gondjaikról, betegségeikről, élményeikről, tapasztalataikról. Maguk akarnak valamit mondani. És ezért a másik nem jut szóhoz. Tudják, hogy milyen az odahallgatás művészete? Gyűjtő és felszabadító odafigyelést jelent.

GYŰJTŐ ODAHALLGATÁS

Nagyon sok múlik a mindenkori egyénen. Van olyan ember, akinek újra meg újra mondania kell valamit, hogy azt érezze, megértik. És vannak olyanok is, akikhez nem kell egy szót se szólni, mert a másik egész lénye, megjelenési módja, már önmagában a szeme ébresztően hat rájuk. Mindenesetre gyűjtő odahallga-

tásra van szükségünk. Természetesen nem ilyen az unott, unalmas, fáradt odahallgatás, mely azt közli, hogy nem érdekel, amit mondasz.

Goldbeck professzor mondta egyszer: „Unalmas ócskaság, amikor a fiatalok azért jönnek, hogy kibeszéljék magukat. Akkor oda kellene hallgatnom, mert tudom, hogy ezt kívánják tőlem.” Ez a hozzáállás alapjaiban fordítja ki a lényegét. Nem szabad ilyet csinálni, hanem valóban érdeklődéssel kell odahallgatni a másikra. Gyakran és szívesen azt szoktam erre mondani: Érdeklődjenek érdeklődésből! Ne pedig akarattól.

Ha jó érzésem van a rám bízottak iránt, akkor minden érdekel, ami velük kapcsolatos. Akkor minden fontos számomra: a fejfájásuk vagy valami egyéb fájdalmuk, vagy lelki bajuk. Minden ki-

csiség iránt érdeklődnöm kell. Természetesen vannak itt fokozatok és árnyalatok.

Nem szabad (beszélgetés) közben semmi mást csinálni. Ha közben valami mást is csinálok, pl.: valamit írok vagy levelet olvasok, ezt csak akkor tehetem meg, ha egészen finom viszonyban vagyunk. Egyébként a másik mindig azt fogja érezni, hogy érdektelenül hallgatom. Tehát általában nem szabad közben semmi mással sem foglalkozni. Általánosan érvényes, hogy gyűjtő módon kell odahallgatnom. Mindegy, hogy közbeszóló-e vagy némán és mereven ülök. A lényeg, hogy gyűjtő legyen. És akkor is lehet gyűjtő, ha egyetlen szót se szólok.

FELSZABADÍTÓ ODAHALLGATÁS

Mit értek ezalatt? Legyen szabad egy másik szót is behozni: *jóságos odahallgatás*. Kell, hogy meghallják a szavamból kicsendülő jóságot. Csak ritkán kell útmutatást adni. Általában tudják. Abban áll a dolog egész sajátossága, csaknem azt mondhatnám, az egymásra gyakorolt befolyás csodája: hogy az egyik emberi lélek a másikat úgy megtudja érteni, hogy a másik azt érzi: *Ő befogadta magába az én bajomat*. Gyakran van úgy, hogy lelkileg befogadja az ember a másik baját akkor is, ha a másik borzalmas lelki betegséget cipel magával. Ha valaki igazán odahallgat, akkor be kell fogadnia a másik baját. De ha csak mechanikusan hallgatunk oda, akkor ez nem történik meg. Akkor az ellenkezőjét csináljuk (elhatároljuk magunkat).

Érezzék meg, hogy milyen csodálatos dolog, ha az ember Isten segédje lehet az

emberek nevelésében! Gondoljanak arra, hogy milyen örömet jelent egy szép virág, egy szép emberi arc. Sejtik már, hogy milyen szép dolog, ha az ember látja egy másik lélek csendes növekedését, kibontakozását? Nagyobb szépséget el sem tudok gondolni. Egy igazi nevelő ezért sohasem unatkozik. Az nem ember, aki mindig csak előírás szerint cselekszik. Mi minden feltolul az emberben! Természetesen különbségek vannak: egyikünkben erősebb az ösztönzés, másikunk pedig nyugodtabb, tárgyilagosabb.

KÖLCSÖNÖS MEGAJÁNDÉKOZOTTSÁG

Felettebb titokzatos dolog, hogy ember embert egyáltalán képes megérteni; hogy emberek képesek nemes kapcsolatba lépni egymással; hogy képesek lehetünk a lélek belső áramlatait egymás lelkébe átvezetni; hogy képes az egyik ember a másikat öntudatlanul is felmelegíteni. Képzeljék csak el, hogyan van ez az örökkévalóságban! Ott nemcsak Isten, hanem mindenki lánggra gyújt mindenkit. Sugárzunk nemcsak Isten felé, hanem egymás felé is. Itt a földön is arra vagyunk teremtve, hogy adjunk és ajándékozzunk egymásnak...

¹ KKe 5.3.8. A hallgatás, az odahallgatás és a kihallás művészete

A keresztény élet tanítványi iskola

Ferenc pápa a tizenkét apostol evangéliumi meghívástörténetéből indult ki. Néhány előírás, tiltás és parancs révén biztonságban érezték magukat, hiszen a meghatározott rítusok betöltése felmentette őket a nyugtalanító kérdéstől: Uram, mit kívánsz tőlem? Jézus jelzi nekik, az engedelmesség abban áll, hogy követik őt, ám ez őket a leprások, bénák, bűnösök élére állította. Mindez így sokkal többet igényelt tőlük, mint egy recept, egy előírás. Megtanulják, hogy Jézus követése más prioritásokkal jár. Az Úr és az első keresztény közösség számára is elsőrendű fontosságú volt, hogy a tanítványok ne ragaszkodjanak bizonyos stílushoz és gyakorlathoz, ami bennünket a Jézus korabeli farizeusokhoz tesz hasonlóvá. Jézus szabadsága szemben áll a kortárs törvénytudók hiányzó szabadságával, mert ő nem áll meg a „felszíni javítgatásoknál”. Ő a teljességére viszi a törvényt, és bennünket is ebbe az irányba akar vinni, mely feltételezi, hogy a lényeges felé haladjunk, hogy megújuljunk, és hogy tevékenyen rész vegyünk benne. Ezt a három magatartást kell kialakítanunk a tanítványi életünkben – hangsúlyozta Ferenc pápa, majd sorra vette mind a három formát.

A lényeges: Istennel és szeretetével való élő kapcsolat – Haladjunk a lényeges felé! Ez az első magatartásforma, mely ugyan „nem szakít mindennel”, hiszen Jézus sem azért jött, hogy eltörölje a törvényt, hanem, hogy beteljesítse (vö.

Mt 5,17), a mélységig hatoljon, azt keresve, ami értékes az élet szempontjából.

Megújulás, áldozattal és bátorsággal, a Lélek hívására – A második magatartásforma a megújulás. Ahogy Jézus egykor „megrázta” a törvénytudókat, mert gyilkoltak a merevségükkel, most a Szentlélek „rázza meg” az egyházat, hogy hagyjon fel kényelmével és ragaszkodásaival. Ne féljünk a megújulástól! – buzdított a Szentatya. Az egyház örökös megújulásra szorul, nem szeszélyből, hanem a hitre alapozva.

Elkötelezetten segítsük Istenre éhes embertársainkat – A harmadik téma a belevonódás, a tevékeny részvétel, még akkor is, ha valakinek úgy tűnhet, hogy ezáltal bepiszkolja magát – folytatta a pápa. Ahogy az éhes Dávid társaival belép a templomba, ahogy Jézus tanítványai esznek az útszélre hajló kalászbokból, úgy ma is merészen és evangéliumi bátorsággal kell eljárni. Ez a bátorság annak a tudatából fakad, hogy sokan éhesek az Istenre. Sokan éhesek emberméltóságra, amiből kivetkőztették őket, talán a mi magatartásunkon keresztül is! Nekünk, keresztényeknek kell őket segíteni Isten-éhségük csillapításában, ne akadályozzuk őket ebben, ne tiltsuk meg számukra! – kérte a pápa.

Azért jöttem, hogy megerősítselek benneteket az evangélium hitében és reményében: maradjatok szilárdak és erősek Krisztusban. Minden erőttökkel öleljétek át Krisztus tanítványságát, ismerjétek meg és keressétek őt az imádságban.

forrás: Vatikáni Rádió

Gódány Róbert temetésén elhangzott beszédek

GÓDÁNY PÉTER BÚCSÚBESZÉDE

Akoporsó mellett állva felteszi az ember a kérdést: Élet ez vagy halál? A fájdalom azt súgja, hogy halál, és akkor fel kell kutatnunk, össze kell gyűjtenünk a halott szellemi maradványait, és tárgyiasítva – kőbe vésvé – meg kell őriznünk, nehogy tesztével temessük.

De ha élet, akkor ezt természetesen nem kell megtennünk. Akkor halottunk más alakban ugyan, de köztünk marad. Fújja szét a felhőket, mossa az eget. Megteríti az asztalt. Megfogja kezünket. Nyitja a messzeséget. Velünk lélegzik, röpteti lelkünket. Igazítja lép-tünket. Vezeti tekintetünket.

Mi ez: élet vagy halál?

Magamba nézek: Mi él például bennem édesapámból? Hogyan él bennem például árvasága, magánya? Egyetlen kopott fénykép édesanyjáról, akit három éves korában veszített el. Apjáról nem tudok semmit. Talán ő sem. Milyen lehetett neki így felnőni?

Hogyan lélegeznek bennem nagyszülei, akiket apunak és anyunak szólított? És másfél évvel idősebb nagybátyja, aki mellett az ő létezésének jogosultsága kínzó kérdőjel lehetett – sejtésem szerint. És az örökös lázadás, a harc az autonómiáért, a lázadó kiáltás: vagyok. Akkor is vagyok! Általános iskolai élményeiből legalábbis ilyen emlékekről számolt be nekünk, és erre rímelnék rá

'56-os élményei is, és az is, ahogyan 17 éves korában elhagyta Magyarországot. Szinte dacos önállóságát, különállóságát izmaim rejtik.

Ha jól figyelem magamban Apa szívveréseit, akkor ezután azt az örömtől szinte akadozóan gyorsuló dobogást érzem, ahogyan fiatal felnőttként felfedeztem és kibontja emberi létezésünk értelmét és megalapozottságot adó, végtelenségbe nyíló dimenzióit. A lelkesítő felfedezés: feladatunk van az életben – feladatunk van az életben; jobba kell tennünk – jobba kell tennem az emberiséget; hazánkat – hazámat, és szűkebb környezetemet! Megszólítja őt az Eszmény. Az Eszmény pedig ezt mondja: a magány határai feloldhatóak. Isten szól: küldetésed van; nem véletlen, hogy megszületted. Neveden szólítalak: Apád vagyok.

És mozdul bennem az az igény, hiszen Apa azért mindig is gyakorlatias volt, őszinte és igazságkereső, hogy a magasatos eszméket a gyakorlatba is ültessem át. A munka! A mű! Építeni az országot,

hogy megváltozzon sorsa a népeknek. Hogy szeretet-folyamok áradjanak szét, a népekhez örömmel vonulni. Jelentette ez a szűkebb és tágabb lakókörnyezetet is, de elsősorban a Schönstatt-közösségben végzett munka hozta lázba. A messzeségbe irányította tekintetét, s nekünk közelieknek ennek nyomán gyakran csak a viharok, az önkínzó villámok jutottak. És a mű évről évre növekedett, a munka egyre több és egyre több. És úgy látta, hogy ez jó, de elmúlt a nap; és este lett, és reggel lett; hetedik nap.

És látom, amit ő lát: Isten ajándékot küldött neki, melynek neve nyugalom. Pihenés. Isten finom támogatásaképpen rövidtávú emlékezete meggyengült, így a nagy munka után valami még fontosabbra irányult tekintete: az unokákra. Elcsendesült. Mindig is szerette a gyerekeket, szeretett bunyózni, de a gyerekekkel bensőséges, személyes kapcsolatot az utóbbi 5-8-10 évben alakított ki – így látom. Bújócskázott, fogócskázott, kergetőzött, négykézlábazott velük, a gyerekek pedig keresték közelségét, vonzódtak hozzá, szívesen fészkeltek magukat ölébe. Ő időt szánt rájuk és figyelmet; jelenlétét, önmagát adta, rájuk hangolódtott. Közelség.

Anyuval való kapcsolata, kötődése is kiteljesedett. Csöndes derű járta át.

Tagjaimban, sejtjeimben érzem fáradtságát, melyet ő nem érzett. A kórházban kérdeztem, miért ad hálát az életben. Nem szólt – már egyre ritkábban is volt emberi szava – csak egyesével ránk mutatott. Hang nélkül, szavak nélkül is néven nevezett minket. Megérkezett: szeretet. A világ csodája. A szent, nagy óceán.

Mi ez itt? Élet vagy halál? Búcsú vagy a tökéletesedő együttlét egy állomása? Felejtés vagy emlékezés? Elszakadás vagy még rejtettebben szövődő kötődés?

A múlt hurkot dob a jövőnek, a földbe hullt magok kikeltek, kikelnek. Ám nem mindegy, milyen magok kelnek ki. A zsigerekből jövő teljes megbocsátás, a szeretet okossága meg kell, hogy tisztítsa tudatunk, és még inkább tudatalattink és szívünk földjét, hogy ne gyomok, ne tövissek nőjenek. Hanem szép virágokat, gyümölcsstermő növényeket teremjen élete + életünk = az Élet.

CSERMÁK KÁLMÁN BÚCSÚBESZÉDE

Kedves Rita, kedves Gyászoló család, kedves Schönstattiak, kedves Mindannyian!

Az egész Schönstatt-család nevében búcsúzom Róberttől.

A visszaemlékezésben sok segítséget kaptam Gamper Ferrytől és Szelestei Gábortól, amit hálásan köszönök.

Öt évvel ezelőtt együtt álltunk Róberttel Tilmann atya koporsója mellett. Most elment Róbert is a mestere után. Csatlakozott a mennyei Schönstatt egyre népesebb magyar csapatához. Mi pedig, akik itt maradtunk, hálát adunk Róbertért, és megpróbáljuk felfogni sajátos értékeit, küldetését és mindazt, amit általa kaptunk. Ha egy valamit kel-

lene kiemelni, ami Róbertet különösen jellemzi, az az, hogy nagyon mélyen hívő ember. Olyan hite volt, mely megváltoztatta az életét. Ez a mély hit hatotta át sajátos tulajdonságait, melyek közül most a következőket szeretném kiemelni: a kereső ember, a harcos, Kentenich atya tanítványa, Róbert küldetése; Róbert mint Isten eszköze.

1. Róbert a kereső ember

Róbert Dunapentelén – a mai Dunaújvárosban – nőtt fel anyai nagyszüleinél, mivel édesanyját korán elveszítette. 1956-ban 17 évesen Ausztriába disszidált. Ott minden idegen volt, nélkülöznie kellett a családot. Az életét magának kellett átgondolni és megalapozni. Róbert 1966-ban összeházasodott Ritával, és elvitte Magyarországról Bécsbe, családot alapítottak, és öt gyermekük született. Róbert pedig az új körülmények között folytatta a keresést. Mindig újra megkérdezte: Hogyan csináljuk ezt? Hogyan vezessük a családjunkat? Sajátosan jellemző volt rá e kérdés: Mi a következő lépés? Mindent az alapoktól kezdve akart újra átgondolni és felépíteni. Mindezt férfias, logikus gondolkodásmóddal, erős, szívós akarattal. Megpróbálta eszerint alakítani az életüket; és ugyanakkor megpróbálta figyelembe venni Rita nőies értékeit is, de mindenekelőtt Istentől akarta vezetetni magát. Hívő ember volt, schönstatti, de sohasem akart bármit is csak hagyománytiszteletből tenni. Nem tudott mit kezdeni a szokásos jámbor válaszokkal; a jórészt kiüresedett formákkal, a pátozós nagy szavakkal. Ahogy mi is mind-

annyian, úgy ő is e területeken sokat tanult Schönstattban.

Kentenich atya ezt mondta Róbert-ről Róbertnek Milwaukeeban: „Átlagon felüli értelem; átlagon felüli erős akarat; átlagon felüli nagy szív.” És hozzátette: „Nem könnyű ezeket összhangba hozni!”

Róbert küzdött is érte sokat, míg végül a nagy szív mindent összhangba hozott.

2. Róbert a harcos

Róbert a forradalmak gyermeke. 1956-ban mintegy 17 évesen részt vett az októberi forradalomban, melyhez egész életén át hű maradt. Mindig újra hallhattuk tőle Benjamin László 1955-ben írt verssorait:

*Az Eszményt kell – rátettük életünket,
Ha körömmel, kikaparni a sárból.*

És felmutatni tisztán a világnak!

Bécsben az egyetemen kitűnt a hallgatók közül radikális következetességével, bátor kérdéseivel, megalkuvást nem tűrő vitáival. Láthatóan nagyon zavarta, hogy oly keveset törődünk a természetfeletttel és a Jóisten ügyeivel. Érezte, hogy itt hiányzik valami. Ezért aztán gyakran rákérdezett a dolgok hátterére, gyökerére, hogy mi fontos igazán, hogy mit akar a Jóisten tőlünk? Talán az igazi hitet hiányolta.

Élénken figyelemmel kísérte a magyarországi társadalmi helyzet alakulását, és várta a szabadság pillanatát. Nem akarta elmulasztani, hogy ő is beletegye a magáét. A rendszerváltás után közéleti szerepet vállalt polgármesterként és a megyei közgyűlés tagjaként és tanácsnokaként. Közéleti munkáját a „Pro Comitatu” kitüntetéssel díjazták.

3. Kentenich atya eredeti tanítványa

Róbert egész élete folyamán többször is visszaemlékezett két dologra, melyet Schönstattban, az első látogatásakor kapott, és amely meggyőzte, hogy Schönstatt az ő útja. Róbert akkor még kispapnak készült, és teológiát tanult. Az egyik gondolat: „Minden keresztény arra hivatott, hogy törekedjen az élet-szentségre.” A másik esemény a nővérek gimnáziumában történt. Itt szembesült azzal, hogy a nővérek a gyerekek nevelésében mennyire komolyan veszik a konkrét életet, és azt akarják felfedezni és kibontakoztatni, ami a gyerekekben ténylegesen benne van: az alapvető emberi adottságokat.

Hogy jobban megismerje Schönstattot, Róbert elutazott Kentenich atyához Milwaukeeba (USA) is. Egy hónapot töltött nála, a beszélgetéseiket hangszalagra vette. Visszatérve Bécsbe aztán Róbert irányt változtatott, megnősült, hitoktatóként, majd programozóként dolgozott és tartotta el a családját. De Schönstatt iránti elkötelezettsége nem csökkent. Amikor a hetvenes években Tilmann Beller schönstatt-anya Bécsbe jött, Róbert nagyon hamar bensőséges kapcsolatba került vele, a lelkiatyjának választotta. Mindketten Kentenich atya és Schönstatt szenvedélyesen elkötelezett tanítványai és munkatársai voltak. Így lettek Róbert és Rita a bécsi Schönstatt családmozgalom alapító közösségének tagjai.

Tilmann atya támogatta Róbert hazaköltözési tervét és megígérte, hogy évente meglátogatja őket Óbudaváron. A kezdeti három év után 1983 tavaszán volt az első alkalom, amikor Tilmann

atya találkozott magyar családokkal. Ez a lelkesült együttlét Róbert, Rita és Tilmann atya számára mérföldkő volt, Isten hívásának, tervének jele. Megnyílt egy ajtó, és ők nem késlekedtek belépni rajta. A gondviselés útját gondosan kitapogatva megindult a magyar Schönstatt-család élete. Róbert és Rita mertek járattalan új utakra lépni, és 30 éven át Isten adta bátorsággal vezették a közösséget Tilmann atya útmutatásai szerint.

4. Róbert küldetése

Róbert 1980-ban családotól Magyarországra költözött azzal a mély meggyőződéssel, hogy ott van a helye, ott van a hazája, az otthona, ott várja egy feladat, mely eleinte inkább csak sejtés volt, semmint világosan megfogalmazott cél és terv. Nagyon tetszett neki, hogy Tilmann atyában és Schönstattban egy teljesen új, korszerű szellemmel találkozott, és a zsinat által meghirdetett „új partok egyházáért”, egy új társadalmi rend kialakításáért dolgozhatott.

Róbert így fogalmazta meg célját, eszményét:

„Hadd legyünk Árpád és Krisztus hon- és egyházformáló család-csapata, mely bátran, eredetien és vonzóan akar életével válaszolni korunk kihívásaira.”

Róbert itt számított az égiek segítségére. Ezért mindig újrakezdte, ebben a szellemben: Küzdeni fogok érte mindhalálig.

Számomra rendkívüli bizonyosság, hogy a Jóisten működött Róberten át, és gazdagon megáldotta életét. Csak körül kell nézni itt Óbudaváron, ahogy 23 unokája körülveszi; ahol ma itt áll a szentély és a képzőház, létrejött egy több

száz emberből álló Schönstatt-közösség: családok és egyedülállók, fiatalok, fiúk és lányok, akik engedik, hogy a Szűzanya, Kentenich atya vezesse őket.

Hálásak vagyunk kedves feleségének, Ritának is, akit mindig úgy élhettünk meg, mint hűséges társat, aki meg volt róla győződve, hogy a Jóisten vezet bennünket, aki csendesen együtt hordozta Róberttel küldetésüket, életük művét.

5. Róbert Isten kiválasztott eszköze

Ahogy Schönstatt alapítójának, Kentenich atyának az életében is, ugyanúgy Róbert számára is alapvető volt a gondviselésbe vetett hit. Megértette, hogy miben áll ez, és eszerint élt.

Mindig újra éreztük, hogy amikor erről beszél, olyasmiről beszél, ami nagyon fontos. Róbert világosan gondolkodó, művelt ember volt, ugyanakkor szerény típus és rendkívül állhatatos. Egyáltalán nem zavarta, ha valaki nem értett vele egyet. Mindig újra rámutatott, hogy a Jóisten mit akar nekünk ajándékozni, mi mindent megtesz értünk.

Ha most visszatekintek, látom, hogy Róbert eszköz volt, akit a Jóisten vezetett. És egy eszköz legfőbb erénye a hűséges hite.

Magyarországon kezdetben, az első schönstattiak nem Schönstattot tapasztalták meg, fogták fel, hanem a Gódány házaspárt, családot. De éreztük, hogy van még valami több is a háttérben. Róbert soha nem tolagodott vele, csaknem úgy kellett kihúzni belőle. Így nyerte meg az első érdeklődőket, és ezen az úton jött létre a magyar Schönstatt-család. Fontos volt ebben Rita és Róbert áll-

hatatossága, imái, áldozataik, kérésük, hogy Isten mutassa meg az utat, melyen haladniuk kell. Életművük nemcsak emberi erőfeszítésből, hanem főleg Isten segítségével és vezetésével jött létre.

Meg vagyok győződve, ezért mondom – nem tudom, hogy szabad-e így beszélnem –, hogy számomra ebben áll Óbudavár csodája. Ők, Rita és Róbert jelentik számomra Óbudavár csodáját, akik által egy ekkora mű létrejöhetett, mert csak emberi erőből ez nem jöhetett volna létre. Egy ekkora család, egy ilyen országos mozgalom, amelyben oly sok ember vesz részt, és akik mind Óbudavárra járnak lelki töltekezésre.

Kedves Rita, kedves gyászoló család, kedves Mindannyian!

Nincs okunk szomorkodni egy ilyen Isten áldotta gazdag élet láttán. Róbert Isten eszközeként, Kentenich atya tanítványaként családjával együtt csodálatos küldetést kapott, melyben mi is részt vehettünk, és amelyet örökségül hagyott ránk, hogy tovább vigyük az új partok felé.

Kapcsolatok útvesztőjében

Gyermekeim egyházi gimnáziumba jártak. Az érettségi utáni találkozóra az egyik lány elhozta kedvesét, aki szintén lány. Meséltek arról, hogy együtt élnek, milyen boldogok együtt, őszintén szeretik egymást. Ölelkeztek, csókolóztak, nem vitték túlzásba, épp csak annyira tolták a dolgot, ahogy egy fiú és egy lány szokta, akik a friss szerelem tüzeiben égnek. Ez így természetes, fogadjatok el úgy, ahogy vagyunk! – kérték a társaiktól. És ti hogy álltatok hozzájuk? – kérdeztem lányomtól. Beszélgetünk velük úgy, mintha mi sem történt volna. Miért, mit mondhattam volna?!

Egyre égetőbb kérdés: hogyan viszonyuljunk a környezetünkben élő melegekhez? Jézus példája, a bűnhöz és a vétkezőhöz való hozzáállása számunkra is iránymutató. Mit mond a házasságtörésről? *„Hallottátok, hogy ezt mondták a régieknek: »Ne törj házasságot!« Én viszont azt mondom nektek, hogy mindaz, aki asszonyra néz azért, hogy megkívánja őt, már házasságot tört vele a szívében. Ha pedig a jobb szemed megbotránkoztat téged, vágd ki azt és dobd el magadtól; mert jobb neked, hogy elveszen egy a testrészeid közül, mint hogy az egész testedet a gyehennára vessék. És ha a jobb kezed megbotránkoztat téged, vágd le azt és dobd el magadtól; mert jobb neked, hogy elveszen egy a testrészeid közül, mint hogy az egész tested a gyehennára jusson» (Mt 5,27–30).*

És mit mond Jézus a házasságtörő asszonynak? *„Én sem ítélek el. Menj, és többé ne vétkezzél!” (Jn 8,11).* Egészen

más hangon, gyengéden, irgalmasan szól a bűnöshöz, viszont kőkeményen, irgalmatlanul beszél a bűnről.

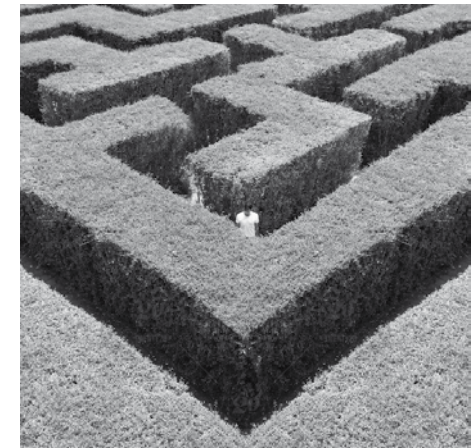
Attól még, hogy tudjuk, mi a jó és mi a rossz, nincs jogunk ítélkezni ebben az esetben sem. A homoszexuálisok is érző emberek, az ő életüknek is csupán egy része a szexuális élet, nem ez az egyetlen téma, ami foglalkoztatja, ami emberként meghatározza, minősíti őket. Ők is dolgoznak, alkotnak, tehetnek sok nagyszerű dolgot, személyiségük lehet éppoly gazdag, mint egy heteroszexuálisé. És mi is bűnösök vagyunk, lehet, hogy nem épp ezen a téren vétünk az igaz szeretet ellen. Viszont tudatában kell lennünk, hogy a homoszexuális viszony nem egyezik Isten tervével, ahogy az Ószövetség és az Újszövetség is tanítja. Isten Mózes által megparancsolja: „Ne hálj férfival úgy, ahogy asszonnyal szokás hálni, ez gyalázatos dolog.” [Lev 18,22] Szent Pál így ír: „Isten igazságát hamissággal cserélték fel, s inkább a teremtmény előtt hódoltak, mint a Teremtő előtt [...] Asszonyaik a természetes szokást természetellenessé váltották fel. A férfiak hasonlóképpen abahagyták az asszonnyal való természetes életet, egymás iránt gerjedtek vágyra, vagyis férfi férfival üzött ocsmányságot.”

Manapság egyre nehezebb hagyományos értelemben úgy beszélni erről a témáról, családról, nemi szerepekről, genderről, az igazságot úgy mondjuk ki, hogy szavainkat ne forgassák ki, ne fogják fel bántónak, kirekesztőnek. Egyre nehezebben tudjuk definiálni, hogy

mi is a család, sőt sok helyen ezt az ősi, tiszta fogalmat is feláldozták a politikai korrektség oltárán, nehogy kirekesztők, bántóak legyenek azokkal szemben, akik egyszülős, mozaik (patchwork) vagy szivárvány családban élnek. A hitves, a házastárs fogalma is kiveszőben van, élettársról, sőt életszakasz-társról, partnerről, párról beszélnek. Külföldön már ilyen abszurd javaslatok születnek, hogy az olyan idejétmúlt kifejezések helyett, mint „nők”, „anyák” vagy „lányok” használjunk új, gender-semleges szavakat, például a nőnemű egyedeket „menstruátornak” nevezzük. Többek fejében egy nőnemű terminátor képe jelenik meg, aki azt hajtogatja: *„Megjövök. Minden hónapban.”*

Ez a „szép új” világ kezd begyűrűzni hozzánk is, melynek prófétái széles körben a szeretet, a tolerancia, a szolidaritás nevében toborozzák a híveket, és arrogánsan támadják azokat, akik az emberi lélekbe, testbe írt törvényeket, vagy az isteni tervet férfiról és nőről nem kérdőjelezi meg, miszerint „Isten a teremtés kezdetén férfit és nőt alkotott. Az ember ezért elhagyja apját, anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és ketten egy test lesznek.” (Mk 10,6–9). Ferenc pápa ezt a folyamatot „ideológiai gyarmatosításoknak” nevezi. Megtapasztaljuk, hogy addig létezik szólásszabadságunk, míg a szabadelvűeket ez nem zavarja, míg a keresztény, konzervatív nézőpontról bátran lehet elítélően, lenézően, kirekesztően nyilatkozni. Ennek ellenére meg kell szólalnunk, mert a másik oldal hangosan hallatja a hangját.

A meleg propaganda központi üzenete: hogyha valaki egyszer már meleg,

az mindig is meleg marad. Dr. Joseph Nicolosi, a homoszexualitás kutatásával és gyógyításával foglalkozó nemzeti szövetség, a NARTH vezetője nyilatkozta: „Pszichológusként elképesztőnek tartom, hogy szakmám ezer és ezer órát és dollárt szán arra, hogy a legapróbb részletekbe menően rákérdezzen olykor igen lényegtelen dolgokra, azt a kérdést azonban, hogy valaki miért homoszexuális, soha nem teszi fel.” „Mi azt gondoljuk, hogy minden ember heteroszexuális, néhányuknak azonban a homoszexualitás problémájával kell megküzdeniük.” A háttérben a legtöbb esetben zaklatás, elhanyagolás, bántalmazás, az apa hiánya, a másik nemmel kapcsolatos frusztráció jelenik meg, amit minden más esetben kezelnének, de itt nem.

Mi a baj azzal, ha a homoszexuálisok élettársi viszonyát törvényileg elismernék? Mit zavar minket, hogy ők is küzdenek a jogaikért? Ha minden virágot liliomnak nevezünk, a szegfűt, a tulipánt, az orchideát, a nárciszt stb., akkor már nem tudjuk meghatározni, mi is a liliom. A házasság, a család szó

elveszíti a jelentőségét, az igaz tartalmát. De nem csak a tartalmát veszik el, a kereteket folyamatosan tágítják, rombolják. Megszüntették a véglegességét, a holtomiglan-holtodiglant azzal, hogy a válást bevezették. A gyümölcsseitől, a gyermekektől folyamatosan fosztogatják az abortusz és a fogamzásgátlás által. Ma már azt is feszegetik, hogy miért pont két ember köthet csak házasságot. És mi van akkor, ha valaki az autójába szerelmes? Vagy a kutyáját szereti minden embernél jobban, és hozzá szeretné kötni az életét? Ezek a kérdések sajnos nem az elvadult fantázia szüleményei, a kereteket nemcsak tágítani akarják, hanem lehetőleg teljesen ledönteni.

Mit lehet konkrétan tenni? Mélyen egyetértek Hodász András atya szavaival: *Én a szeretetben hiszek, nem a tole-*

ranciában. [...] A szeretetbe belefér az is, hogy valakit nagyon keményen figyelmeztetek: ha például valaki rohan a vasúti átjáró felé, és én látom, hogy jön a vonat, akkor nem a szeretetet hangja, hogy „ő felnött ember, rábízom mit csinál”. A szeretet hangja az, ha rákiabálok, hogy „Állj meg!” És attól még, hogy elmondom, miért nem tartom helyénvalónak, veszélyesnek ezt a kapcsolatot, segíthetem, támogathatom, kísérhetem valami jó felé (ha ő nyitott erre).

2013 második felében jelent meg magyar nyelven dr. Joseph Nicolosi amerikai keresztény pszichiáter könyve, „Szégyen és kötődésvésztes – A helyreállító terápia gyakorlata” címmel (Harmat, 2013, Budapest), amelyben a férfi homoszexuálisok gyógyításában szerzett 25 éves tapasztalatáról számol be.

Elfogadás a hétköznapokban

Egy vidéki rendezvényre autóztam. GPS bekapcsolva, mégis sikerült eltévednem. Este volt, ismeretlen területen álltam az autómmal. Felhívtam nagylányomat, és azt kérdeztem: Hol vagyok? A telefonban nagy nevetést hallottam, majd a kérdést: anya, legalább azt mondd meg, hogy mit látsz.

Egy másik eset: internetes közvetítést szerettünk volna nézni a TV-n keresztül. Természetesen nem sikerült megol-

danunk. Legkisebb fiunk segített, majd csodálkozva kérdezte: miért nem néztetek meg az interneten, hogy hogyan kell? Én is onnan kerestem meg. Mi pedig némán hallgattunk, hiszen ez a lehetőség meg sem fordult a fejünkben. Ha megoldást keresünk, nem az internethez fordulunk elsősorban, hanem más személyekhez.

A hétköznapokban sokszor szembesülünk azzal, hogy bár valamennyire hasz-

náljuk a technika vívmányait, ha elakadunk, gyermekeink, fiataljaink segítségét kérjük. A háztartási eszközök, a különféle elektronikus kütyük, mind-mind kihívások a középkorú embereknek. Hogyan éljük ezt meg? Tudomásul vesszük, és megpróbálunk az érzelmeinkkel, a tudásunkkal más területeken villogni.

Régebben nehézség volt, hogyha valaki nyugdíjba ment, hogyan, milyen módszerekkel adja át tudását ifjú követőjének. Ma a munkahelyeken nehéz helyzetben van egy ötvenes munkavállaló. Sokkal többet kell bizonyítania, az elvárások pedig fokozódnak, hiszen növekednie kell mindennek. Ma a tudás már mindenki számára megszerezhető az interneten, ritkán kérdeznek a kollégától.

Hogyan hat ez a lelkünkre? Előfordulhat, hogy feleslegesnek érezzük magunkat. Már nyomunkban az ifjúság, naprakész, friss tudással, mi pedig csak kapkodjuk a fejünket. Szép lenne, ha találnánk életünkben olyan területet, ahol igazán hasznosnak érezzük magunkat. Lehet önkéntes munka, kórusban éneklés vagy bármilyen elfoglaltság, ami nem a munkánk, és mégis hasznosnak érezzük.

Életünk más területén is hasznosíthatjuk tapasztalatainkat. Megélem, hogy a fiatalok türelmetlenek az idősebbekkel. Vajon én türelmes vagyok idős szüleimmel? Elviselem a lassúságukat, szokásaikat? Sokat segíthet, ha a nevelve nevelő elvét a gyakorlatra váltjuk itt is. Miközben a fiatalokkal együtt élünk, arra neveljük magunkat, hogy idős szüleinkkel éljük meg Kentenich atya tanítását.

Természetesen sokat segíthet a humor is. Nevethetünk, amikor keressük

a szemüvegünket, és talán a hűtőszekrényben találjuk meg. Nevethetünk a félrehallott szavakon, és nevetünk a sok elfelejtett dolgon.

Kentenich atya imája pedig segíthet abban, hogy felajánljuk éveink számát a Szűzanyának:

Fogadd el Uram egész szabadságomat, emlékezőtehetségemet, értelmemet, akaratomat, és egész szívemet.

Mindenem tőled kaptam, mindent visszaadok.

Tégy velem azt, amit csak akarsz.

Cserébe kegyelmet, szeretetet és gyümölcsözőséget kérek.

Kegyelmet, hogy mindig örömmel akaratomat és kívánságodat kövessem.

Szeretetedet, hogy mindig a szemed fényének, a kedvednek higgyem és tudjam magam, és ezt néha érzem.

Gyümölcsözőséget, hogy a Te és a Szűzanya eszközeként termékeny lehessenek a közös művünkért.

Így dúsgazdag leszek és semmi mást nem kérek.

Amen.

(Fogadd el, Uram!

Keletkezési dátuma:

1941. október 28.,

Forrás: Kentenich imafüzet.

Téma: Szabadság,

Szerző: Kentenich atya)

Érzékeléskapcsolatban gyermekünkkel

Mit jelent a nevelés? A nevelés azt jelenti, hogy eleven érzékelésben állunk azzal, akit nevelni akarunk. Kentenich atya ezt a szót gyakran ismételte. Mit jelent az, hogy érzékelésben állunk? Akkor állunk érzékelésben a másikkal, ha az ő szíve a miénkkel összeköttetésben van. Hogy tudunk ilyen érzékelés kapcsolatban tartani a gyermekünkkel? Érdeklődünk az iránt, ami a gyermekünket mozgatja. Kentenich atya egyszer azt mondta: Egész életem során mindenkinek még a tyúkszemével is törődtem. Vagyis ez azt jelenti, hogy érdekelnek a gyermekemnek az apró dolgai. Piros labda, egy kis bogár, a lábán a kis bibi és így tovább. Ez nagyon fárasztó. Kentenich atya azt mondja, amikor este hazaér az apa, akkor kezdődik az igazi munkája. Gyakorlati tanács: ki kellene alakítani egy szokást. Amikor az apa, a férj hazajön, és az egész család azonnal megrohamozza, mindenki el akar neki mondani valamit, a felesége is már nyolc órán keresztül várta, és ő is szeretne valamit elmesélni, akkor egy idő után lehet, hogy már nem jön szívesen haza.

Tehát apa és anya érdeklődnek a gyermek apró dolgai iránt. Mit jelent érzékelést tartani? Ennél azért többet jelent. Mert hogyha a kisgyerek problémáira nézünk, akkor magunkat nagynak érezzük és a gyereket egész kicsinek. És mivel a gyerek olyan kicsi, könnyen azt gondoljuk, hogy egész gyenge is, és segíteni

kell neki. Ez helyes is. De a kisgyerek ugyanakkor már egy saját személyiség is, és megterhelhető, mert elég erős. Tehát a gyerekkel úgy kell érzékelés-kapcsolatot tartanom, ahogy ő érzékeli saját magát. És nem szabad, hogy hagyjam magam megteveszteni a nagy külső különbség által. Egy gyerek lehet mérges, agresszív, önző vagy durva is. Nézzék meg, hogy a gyerekek egymással hogyan bántanak. Ők nem kis gyámoltalan lények, hanem kis zsarnokok, aki a környezetükre rákényszerítik az akarukat. És igazi fegyverekkel harcolnak. Mi egy fegyver? A fegyver az a valami, amivel egy másikkal fájdalmat tudok okozni. A gyerekeknek nincsen pisztolyuk, de azért tudnak másoknak fájdalmat okozni, a szülőknek is. Itt vannak a lármázó fegyverek. A gyerekek sírása sem mindig a fájdalom jele, hanem gyakran eszköz arra, hogy keresztülvigyék az akarukat. Mert a szülők a sírásra fájdalmat éreznek, és azt akarják, hogy megszűnjön a fájdalom, gyorsan teljesítik a gyerek kívánságait. Ezek azok a kicsi gyámoltalan gyerekek?! Tehát úgy kell érzékelésben állnom a gyerekkel, ahogy az reális. Erre létezik egy módszer, amit Kentenich atya fejlesztett ki. Ezt tényleg meg kell tanulni, különben nem fogjuk tudni. És meg lehet tanulni. Gyakorolni kell és ellenőrizni magunkat, hogy megtettük-e. Ez olyan, mintha egy idegen nyelvet tanulnánk. A jóakarattal enélkül egyáltalán semmit nem hoz. Rátétekintek

a gyerekre, megnézem, hogy mi mozgatja. Aztán a saját életemben keresek valami hasonlót, ami engem hasonlóképpen mozgat. Elgondolkodom azon, hogy mit kell itt tennem saját magamnak. És csak ezután gondolkodom azon, hogy mi a tennivaló a gyereknél. Néhány példa: A gyerekek homokból várat építenek. Mi mozgatja őket? Örülnek annak, hogy belenyúlhatnak a homokba. Egyszerűen szép. És ez az öröm erősebb, mint az, hogy vigyázni kell a ruhára. Az az élményük, hogy valamit alkotottak. Most keresem a gyerekkel az érzékelés-kapcsolatot. Hol van bennem olyan öröm, ami ehhez hasonló? Előttem áll egy gép, amit meg kell javítani, mert már nem megy. Most szükség van az egész tudományomra, hogy megtaláljam a hibát. Végre megtaláltam és megszüntettem a hibát. Beépítetek egy alkatrészt, mindent rendbe hozok, kipróbálom, és a gép beindul. Csak most értem meg a gyereket, hogy mi van benne, amikor homokból várat épít. Természetesen azt is elképzelhetem magamban, hogy süteményt sütök, csak az a fontos, hogy ugyanazt éljem át, amit a gyerek is átél. Érzékelést tartok. Aztán odajön egy másik gyerek, és szétrombolja a homokvárat. Most sír a gyerek. Keresek az én életemben egy hasonló esetet, ahol valaki más egy jó munkámat elrontotta. Megégett a sütemény vagy hiányzik az alkatrész. Ez bosszantó. Mérges és szomorú vagyok. És most azt kérdezem, hogy mi a tennivaló, hogy viszonyuljak

egy ilyen problémához? Odaülhetek a műhely egyik sarkába, és elkezdhetek sírni, hogy hiányzik egy alkatrész, és elvárhatom a többi embertől, hogy üljenek ők is mellém és sírjanak velem együtt, hogy hiányzik az alkatrész. Hogyha így látom az életet, akkor odamegyek a gyermekhez, és vigasztalni kezdem. De talán másképp reagálok például a leégett süteményre. Talán észreveszem, hogy ez egy olyan feladat, amit meg kell

Rátétekintek a gyerekre, megnézem, hogy mi mozgatja. Aztán a saját életemben keresek valami hasonlót...

oldani. Sírással és szitkozódással nem lesz jobb a helyzet. Tehát mit csináljak a megégett süteménnyel? Talán szükségem van egy olyan valakire, aki velem együtt sír és mérgelődik, de ez biztos, hogy nem a végső

reagálás. Jönni kell egy olyan pontnak, ahol megoldom a feladatot. Ahol veszem a süteményt, és bedobom a kukába. Vagy a kutyának adom, hogy egye meg, és egy új süteményt sütök. Vagy keresek egy másik utat arra, hogyan javítom meg a gépet. Az nem oldja meg a problémát, hogy várok valakire, aki majd megvigasztal. Tehát újra hozzálátok a dolghoz. És hogyha én mindezt saját magamban feldolgoztam, akkor fordulok oda a gyermekem felé, aki a szétrombolt homokvár fölött ül és sír. Tudom, hogy meg kell vigasztalni, az is jó, hogy van, aki velem együtt sír és szitkozódik, de az is jó, ha egy új várat építünk. A gyerek problémáit a saját életemben kell látnom. A saját életemben kell megoldanom őket, és akkor átvinni a gyermekhez a megoldást. Észreveszik,

hogy ehhez időre van szükség? Mire az elmélkedésükkel a szétrombolt várról elkészültek és tudják, hogyan reagáljanak a gyermekükre, addigra már a második vár is tönkrement. Ezért kell ezt gyakorolni a háziszentélyben. Később aztán könnyebben megy, ha előtte százszor, ezerszer elgyakoroltuk.

Néha nevetlen a gyermek. Most megkeresem azt a helyet, ahol én saját magam nevetlen vagyok. Akkor hamarosan megvilágosodik előttem. Ha nevetlen vagyok, akkor valamit megint rendbe kell hozni. Különben nem érzem jól magam. Hogyha a környezetem a szeszélyeimet egyszerűen megengedi és az agresszivitásomat szeretettel viszonozza, és a gyerekes fontoskodásaimra csak jószágon mosolyog, akkor romlott jellemű leszek. Fontos, hogy néha megmondja nekem valaki, hogy ne vedd magad olyan fontosnak. Ne légy olyan érzékeny, fájdalmat okozol! Vannak olyan helyzetek, amikor önsajnálattal vagyunk tele. A lelkünknek nagyon jót tehet, hogyha valaki megmondja ne-

künk, hogy ne sajnáld magad annyira. Ha valaki nevetlen vagy szeszélyes, érzékeny vagy mérges, akkor az ösztönök veszik át a személy feletti ellenőrzést. Az értelem már nincs birtokában ennek az ellenőrzésnek. Ezért nem is lehet elérni az eszünkön keresztül az ellenőrzést. Hogyha egy gyerek megüt valaki mást, nem elég, hogy csak megmagyarázom a gyerekeknek, hogy az a másíknak fáj. Nem fogja felfogni. Éreztetnem kell a gyerekekkel azt, hogy fáj, oly módon, hogy fájdalmat okozok neki. Ez a büntetés. A mi eredeti bűnnel terhelt természetünkkel nem jövünk ki büntetés nélkül. Tehát annak a felismerése, hogy mi helyes és mi helytelen, az embereknél az érzelmeiken keresztül is bekövetkezik. Természetesen törekszünk a nevelésben arra, hogy verés nélkül neveljünk, más lehetőség is van. De azt a felismerést, hogy valamit hibáztam, ne csak magyarázaton keresztül kapja meg a gyerek. Ez még a racionalizmus idejéből való tévtanítás. A gyerek azt a felismerést, hogy valamit hibásan csinált, az élményből kapja. Csak az a fontos, hogy a büntetés után következzen a kibékülés. Létre kell jönnie annak az érzésnek, hogy most már megint minden jó. A megbocsátott hibát soha többé nem hozzuk fel. Amit megbocsátottunk, azt egyszer és mindenkorra elintéztük.

A Bakony erdeiben

Az Oázis e számában a tervek szerint egyszerű alapanyagokból könnyen elkészíthető ételek közül válogatva szerettem volna ötleteket adni, de egy csodás őszi utazás és egy találkozás felülírta az eredeti elgondolást.

Az ősz talán utolsó napsugarai az erdőbe csábítottak, így érkeztünk a Bakonyba, ahol az egykori vadászház most is szállásul szolgál az ideérkezőknek, és a körülötte, minden irányba futó erdei utacsákák hívogatóan kacsintanak.

Tó, arborétum, erdő, az utolsó vadászat emlékhelye, grófi sírkert, számtalan vadregényes túraút, tiszta levegő és... finom ételek.

Szépalmán valószínűleg sikerül „lelassítanunk” egy kicsit, így olyan élményekben és érzésekben is részünk lehet, amelyek korábban ismeretlenek, érzékelhetetlenek voltak számunkra. Ha séta alkalmával belehallgatunk az erdő csendjébe, megcsodáljuk a Kőrishegy mögött lenyugvó napot, vagy esti sétánk során elnézegetjük a csillagok százait a fejünk felett, biztosan megnyugszunk egy kicsit. Könnyen megeshet az is, hogy előbújik a „gourman”, hiszen időnk és lehetőségünk is adódik a finomságok ízlelgetésére, a kiváló borok kóstolgatására. Mátyás király kedvenc erdeiben járunk, érdemes hát megállni, és elfelejteni egy kicsit a XXI. századot. A Bakonyban nem csupán vadászatnak, lovaglásnak, de bornak és evésnek is hagyományai vannak.

Az itt töltött szép napokat finom falatok tették teljessé, és alkalmam nyílt arra is, hogy megismerjem azt, aki jelenleg ezekről gondoskodik: Moór Csaba séfét.

Megismertem, beszélgettünk, és kéresemre néhány bakonyi étel receptjét is elárulta.

BAKONYI MANGALICA LEVES ERDEI GOMBÁKKAL:

A felkockázott mangalica lapockát pörköltnek feltesszük főni, és a szokásos módon ízesítjük. Mikor a hús már félpuha, hozzáadjuk a kockára vágott zellert, sárgarépát, petrezselyemgyökeret. Teszünk hozzá még darabolt vadgombákat, mint vargánya, szegfűgomba, kucsmagomba. Ha szükséges, utána ízesítjük, majd házi csipetkét főzünk bele. A végén tejfölös habarással sűrítjük, friss, finomra vágott petrezselyemzölddel megszórjuk. Ízlés szerint tárkonyecettel tehetjük még pikánsabbá.

ZSÁLYÁVAL ÉS SONKÁVAL SÜLT MARHA-/SZARVAS KARAJ SZELETEK, MÉZES SÜLT TÖKKEL

A felszeletelt marha-/szarvas karajt durvára vágott zsályával, durva borssal, kevés csípős mustárral 2-3 napig pácoljuk. Sütés előtt a páchoz használt anyagokat eltávolítjuk a hússzeletekről.

Minden hússzeletre teszünk egy friss zsályalevelet és vékonyra szeletelt füstölt sonkát hajtunk rá. Sütésig hűtőszekrénybe helyezzük. Előkészítjük a tököt, melyhez a nagydobosi fajtát ajánljuk.

Cikkekre vágjuk, hámozzuk, kimagozzuk, megmossuk. Kivajazott tepsibe teszszük, vékonyan megkenjük mézzel, majd 170 fokos sütőben vastagságától függően kb. 50 perc alatt készre sütjük. A marha/szarvas sütését úgy időzítjük, hogy a tökkel együtt készülünk el, illetve pár percet tudjuk a húst pihentetni tálalás előtt. A marha/szarvas sütéséhez kevés olajat hevítünk egy vas serpenyőben. Mikor elég meleg, belehelyezzük a hússzeleteket, és ízlés szerinti sütési fokozaton készítjük el. Arra azért ügyeljünk, hogy az értékes hús ki ne száradjon!

Ha megsült, kivesszük a serpenyőből, és melege tesszük pihentetni. Közben a serpenyőben visszamaradt zsiradékot enyhén megszórjuk liszttel, felengedjük egy kevés száraz vörösborral, sózzuk, egy kis darab vajot dobunk bele, és jól kiforraljuk. Ha ezzel is megvagyunk, átszűrjük a pecsenyelevünket. A forró, sült tök szeleteket ízlésesen a tányérra helyezzük, mellé tesszük a hús szeleteket, majd a vörösboros pecsenyelével óvatosan áthúzzuk, a maradékot pedig külön mártásos csészében adjuk mellé. Friss zsályalevéllel díszíthetjük, a tököt pedig megszórjuk durvára vágott pirított tökmaggal.

MANDULÁS BURGONYAFÁNK VÖRÖSBOROS SZEDERREL:

A héjában főtt burgonyát hámozás után, még forrón burgonyanyomón átnyomjuk, majd hagyjuk kihűlni. Mikor már hideg, liszttel összemorzsoljuk. Kovászt készítünk, mikor megkelt, hozzáadjuk a burgonya és a liszt keverékéhez, és kevés tejjel könnyű fánktésztát készítünk belőle. Miután megkelt, olajba mártott kanál segítségével gömbölyűre formázzuk,

szeletelt mandulába forgatjuk, és forró olajban szép aranybarnára sütjük, hogy a közepe is átsüljön. Mellé egy finom vörösboros szedret adunk az alábbiak szerint elkészítve. A vörösborból jóízű forralt bort készítünk a szokásosnál picit édesebbre, hogy a szeder fanyarságát elensúlyozzuk. Ha elkészült, a forralt bort leszűrjük, és egy kevés keményítővel besűrítjük, majd hozzáadjuk a szedret, és gyorsan összeforraljuk. Tálaláskor a tányérra helyezzük a mandulás fánkokat, a mártásból kanalazunk mellé, tetejét enyhén meghintjük vaníliás porcukorral.

Ilyen testes, késő őszi, téli ételekhez egy hasonlóan fajsúlyos bort ajánlunk:

Sauska Cuvée 11 2011

Zamatos, dinamikus bor, ami attól lett még gyümölcsösebb és fűszeresebb, hogy kékfrankos alapra készült cabernet saugvinon, merlot-val és syraz felhasználásával.

Van boruk

Hálát adunk:

- ❖ a Jóistennek és a Szűzanyának Gó-dány Róbertért, aki Ritával együtt elhozta nekünk Schönstattot
- ❖ hogy Mária a Királynőnk, aki vezet és gondoskodik rólunk
- ❖ a családunkért, házastársunkért, gyermekeinkért, rokonainkért
- ❖ a leköszönő Juvene vezetőség három-éves szolgálataért
- ❖ Gertrúd-Mária nővér magyar családokért végzett tevékenységéért
- ❖ közösségünk új felelőseiert
- ❖ zsinatért, és az új éves jelmondatunkért: „Tied a jelenlétem!”
- ❖ Péter atyáért
- ❖ közösségeinkért, a Családakadémia évfolyamaiért, Fiataljainkért és mindezek gyümölcsöző munkájáért
- ❖ a mindennapok nehézségeiben, küzdelmeiben kapott kegyelmekért
- ❖ mindazok áldozatkész munkájáért, akik elősegítették mozgalmunk működését; a nyári hetek előadóiert és házigazdáiért
- ❖ a nyári családnapi gyümölcseiert
- ❖ azokért a testvéreinkért, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a Szűz Anya kegyelmi tökéjébe
- ❖ a CSAK 13 évfolyam végzős házaspárjaiért, vizsgaelőadásaiért, az évfolyamot kísérő házaspárok áldozatos munkájáért.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát:

- ❖ hogy Királynőnknek hűséges munkatársai maradhassunk
- ❖ hogy a Jóisten és egymás iránti szeretetünk megerősödjön és meg tudjunk bocsátani
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért, a lelki betegekért
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket
- ❖ a gyermektelen házaspárokért
- ❖ a válságban lévő házaspárokért
- ❖ Kentenich atya szentté avatásáért
- ❖ hogy Ozsvári Csaba boldoggá avatása a Te szándékod szerint valósuljon meg
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek és a szennyvízelvezetés megoldódjon
- ❖ hogy közösségünk vezetőit a Szentlélek ereje vezesse és segítse
- ❖ hogy a Kentenich atya év, alapítónk megismerését és szándékainak megvalósítását eredményezze
- ❖ hogy a budapesti Közösségi Hely otthona maradhasson fiataljainknak
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen
- ❖ hogy fiataljaink egyre közelebb kerüljenek Istenhez és a Szűzanyához
- ❖ Péter atyáért, Palásthy Gergelyért, Gál Orsiért
- ❖ elhunyt rokonainkért és barátainkért, valamint mindazokért akikért nem imádkozik senki
- ❖ az induló CSAK 14-es és CSAK 15-ös évfolyam házaspárjaiért.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszaj)

Hannival reggelinél az alvásról beszélgettünk (ugyebár aki nem csinálja, az beszél róla). Arról, hogy közben mi történik bennünk, mire is való az alvás.

– És azt tudod, hogy miért vannak álmaink?

– Hogy valóra váljanak!

– Gyere, Matyi, kiszippantjuk gyorsan az orrodát!

Matyi átkiált a dolgozószobából:

– Én nem szippantásra gondoltam. Inkább Bogyóbabócára gondoltam!

– Tudod, mi lesz vacsorára? Túrógombóc!

– És azt lehet túrni?

A bili-tréning kevésbé sikeres fejezete:

– Most adok rád pelenkát, de ha úgy érzed, hogy kakilni kell, mit csinálsz?

– Kakilok!

Egy szál zokniban, pizsama felsőben, robbanásig tele pelenkában indul az ajtó felé kicsi fiam:

– Szerintem indulhatunk!

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy édességbolt. Ott mindenféle finomságot lehetett kapni: cukorkát, cukros rétest, meg MÁJAS rétest...

– Mama, a Matyi összefirkálta a ruhácskám! Kérjen tőlem bocsánatot!

– Matyi, légy szíves kérj bocsánatot a Hannitól!

– Bocsánat, Hannika, hogy megrajzoltam a fenekedet a filctollal!

FlegMatyi ebédel.

– Kérem az innivalómat!

– Matyi, edd meg a levest, utána odaadom, jó?

– Nem. Kérem!

– De Matyi, ha most iszol szörpöt, tele lesz a pocakod, és nem fér bele más. Egyél inkább levest!

– Nem, kérek szörpöt!

Közben észreveszem, hogy a ruhája át van ázva (feltehetően a korábban elfogyasztott pár hektolitereske szörpötől), így gyorsan témát váltok:

– Jesszus, Matyi, neked csurom pisis a ruhád??

Mire ő gyorsan kezébe veszi a kanalát:

– Inkább eszem levest.

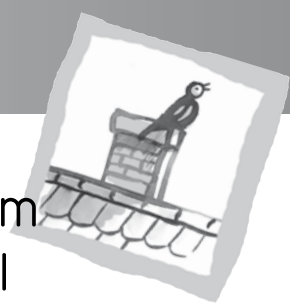
Este fektetéskor Matyi még szövegelt. Mondom neki, hogy akkor én most ki-megyek, persze könyörög hogy még ne, vagy legalább hozzak neki egy „induripindurit” (ez újabban a cumisüveg tejjel). Végül megbeszéltük hogy nem viszek már többet, de kaphat egy autót az ágyába. Kijövök, hamarosan nagy zokogás odabentről: „Mamaaa! Brühühüü!!! (kis szünet) Nincsenek könnyeiim!!”

A Magyar Schönstatt Mozgalom vezetőségének megújításáról

A Juvene 2017 tavaszán jelezte, hogy ősszel szeretné átadni a vezetést három év szolgálat után. A szeretetszövetségben élő házaspárok-tól a Tecsengő házaspárok jelöléseket és véleményeket kértek az új vezetés összetételére és az irányokra. Ezeket a javaslatokat figyelembe véve Gertrúd-Mária nővér felkérte a Török házaspárt, hogy az új vezetői struktúrára és annak összetételére tegyenek javaslatot, és kezdjék el ennek megszervezését. A folyamat minden lépése Gertrúd-Mária nővérral megbeszélve és a Juvene és Tecsengő házaspárokat tájékoztatva történt. A koronázási áramlat és Róbert betegségének útja végigkísérte a folyamatokat. A Juvene és az új vezetés utolsó hivatalos közös találkozója 2017. október 27-én, az előalapítás 105. évfordulóján történt, és ezen a napon emlékeztünk meg arról is, hogy 10 évvel ezelőtt Kahlenbergben Tilmann atya átadta a vezetést a Tecsengónak.

Gertrúd-Mária nővér a Zsinaton megköszönte a Juvene hároméves szolgálatát, és – a Tecsengővel egységben – felkérte a Magyar Schönstatt Mozgalom vele való közös vezetésére Török Pétert és Orsit, akik ezután bemutatták az új vezetői kör tagjait, akik: Soós Viktor és Zsuzsi, Gál Laci és Szilvi, Dabóczy Tamás és Bíbor, Rajta Laci és Andi, Lőw Péter és Helga. Megbízatusuk három évre szól, amely egyetértés és újabb vállalás esetén további három évre meghosszabbítható.

A vezetői kör bemutatásánál az induló gondolatok a következők voltak: a Menyeyi Atya gyermekei vagyunk. Mindent ezzel a gyermekséggel akarunk megoldani. Karakterünk és a ránk bízott közösség formálását a Szűzanyára bízunk. Vezetőnknek Kentenich atyát kérjük meg, szövetségben Tilmann atyával és Róberttel. Úgy indul a megbízatusunk, hogy eleven bennünk a Róbert temetésén kapott küldetés és a Koronázás ünnepe, amikor is a felajánlási körmenetben az egész közösség az Élet Királynője elé járult korszóival. Vezetői szolgálatunkat és a ránk bízott felelősségi területeket önállóan és szabadon vállaljuk. Családos emberek vagyunk: elsődleges felelősségünk a házastársunkhoz és a családunkhoz szólít minket, ezért annyit vállalunk, amennyi ebben az élethelyzetben és kötelékben vállalható. Szeretjük egymást, és azt sze-

retnék, ha ez a szeretet a munkánkon és szolgálatunkon keresztül elérne a közösségünk minden tagjához és azon túl is. Számítunk a Tecsengő és a Juvene házaspárok támogatására.

Az új vezetők első ünnepélyes találkozásukon a KorSó nevet választották.

Nevükben a szentély korsója, a kánai menyegző csodája, a kor szava és a só példázata, a Cor: szív jelentése, a korona és a Schönstatt mozaikszavak is megjelennek. „Teszem, amit tudok.” (Kentenich atya)

Óbudavár, 2017. október 28.

SCH hírek

2017. Szeptember elsejétől harmadikáig került megrendezésre az Ifjúsági Találkozó Óbudaváron, közel százötven fiatal részvételével.

2017. Szeptember 19-én elhunyt Gódány Róbert. A temetése 29-én volt Óbudaváron. A szívfájdítóan szép őszi időben több, mint ötszázán kísértük utolsó útjára.

Az őszi időszakban négy zarándokcsoport érkezett az Óbudavári Schönstatt Központba Würzburgból, Budapestről, Érsekújvárról és Tapolcáról.

Hat hétvégi rendezvényt tartottunk ebben az időszakban, közte első alkalommal a „Hétvége a Tudatos jelenlét jegyében” címűt Márky Ádám vezetésével.

Az őszi önkéntes munkanapon tizenkét fő vett részt, de sokkal nagyobb létszámnak megfelelő munkát végeztek el.

2017. október 7-én a Magyar Schönstatt Család megkoronázta a Szűzanyát. Az ünnepnapon 467 regisztrált résztvevő ünnepelt együtt. Két házaspár és két fiatal szeretetszövetséget kötött ezen a napon a Szűzanyával. A perselyadomány 144 500 Ft volt. Köszönjük szépen.

2017. október 29-én a Családok a Csaláért Egyesület tisztújító közgyűlést tartott. Az egyesület elnöke Dr. Gál László lett.

A 2016. adóév egy százalék felajánlásaiból 798 662 Ft érkezett az egyesület számlájára. Köszönjük szépen mindenkinek, aki ily módon támogatta közösségünk tevékenységét. Az egyesület 100 000 Ft támogatást nyert a NEA működési pályázatán és 500 000 Ft támogatást a NEA normatív támogatás pályázatán.

Zsinati beszámoló és jelmondat

Az idei zsinat elsődleges célja az volt, hogy a közösségeinkben felelősként munkálkodók között növekedjék a szeretet és a bizalom, hogy a kapcsolataink megerősödjenek, és hogy átéljük azt, hogy összetartozunk és megérezzük az egység kegyelmét. Ezáltal újra igent mondunk és elköteleződünk vállalt feladataink és a Schönstatt mellett. A programban természetesen a hagyományos és fontos „beszámolókat”, az életünk jeleit és történéseit meghallgattuk, befogadtuk, és a Szentlélek kegyelmét segítségül hívva kerestük a következő évünk jelmondatát. A zsinat zárása előtt délelőttön előretekintettünk, hogy mit mond ez nekünk az életünk számára, és mit jelent gyakorlati szempontból.

A zsinaton hangsúlyosan az egész magyar schönstatti közösség életét szerettük volna áttekinteni, és a szabadság jegyében arra törekedni, hogy a jelmondatunk mindenkié lehessen, minden részegység megtalálja benne a közös indításokat és üzenetet. Ezért kértük, hogy mindenki a lehetőségeihez mérten az egész zsinati folyamaton vegyen részt, és ezt a célt szolgálta az is, hogy minden zsinati résztvevőtől előre írásos „beszámolót” is kértünk, amelyből egy kis füzetet szerkesztettünk, és amelyet mindenki kézhez kapott. A szóbeli beszámolókat ez egészítette ki. A kérdések, amelyekre a válaszokat kerestük a beszámolók alapján:

Mik az élet jelei a ránk bízott közösségekben? Mi mozgat bennünket? Hol látuk a Gondviselő Isten vezetését a ránk

bízott területen? Hol növekedett, hol született új élet a ránk bízott területen?

Nagy öröm volt, hogy sokan voltunk együtt, a legtöbben az egész zsinaton részt tudtak venni, és külön öröm volt, hogy a fiú- és lánymozgalom vezetőivel is megélhettük a közös felelősséget és egységet.

Péntek este (október 27-én) a Szentélyben kezdődött az együttlét. Szentégimádásban kértük a jelenlét kegyelmét. Utána Kentenich atyára figyeltünk: „Élő tabernákulummá válni” – egy tanulmány feldolgozásával. A megérkező körben mindenki elmondhatta, hogy honnan, milyen élethelyzetből érkezett. Szombaton reggel is az Oltáriszentség előtt kezdődött a nap. Reggeli után Gertrúd-Mária nővér előadása, majd köszönetet mondtunk a leköszönő vezetőknek, és megismertük az új vezetői kört. Délelőtt és a délután első felében a beszámolókat hallgattuk meg. Vacsoráig kisebb csoportokban beszélgettünk, és kerestük a jelmondathoz vezető fogalmakat, értékeket az alapján, hogy mi érintett meg minket a „beszámolókból”, és az életünkben mire rezonálnak

ezek. Mielőtt este közösen is a jelmondat megtalálására gyűltünk volna össze, a Szentélyben igeliturgián vettünk részt.

A jelmondat keresése imádságos, oldott és jó légkörben zajlott. Még aznap megszületett –, ahogyan a jelen lévő Abai Tibor és Zsuzsi első unokája, Botond is – úgy, hogy nem is kellett az órát átállítani. Mindenki örömmel és meghatottan fogadta, hogy az új jelmondatunk:

„TIED A JELENLÉTEM”

Vasárnap szentmisével kezdtünk Szentjakabfán. Délelőtt az „életre-váltás” volt a programunk. Az előző esti kegyelmi légkör folytatódott, de gazdagabban, mert aludtunk rá egy nagyot, és volt, aki több kicsit. Elmondtuk, hogy mit jelent számunkra az új jelmondat, milyen járulékos értékeket hordoz, hogyan jelenik meg benne a többi fontos elhangzott érték, milyen gyakorlati megfontolásokat tehetünk. Ebből a gazdag körből néhány kiragadott mondat:

Neked adom a jelenlétemet! A lelki napirendem része lehet az odaajándékozott jelenlét. Én is mondom, és nekem is mondják: ez nagyon felszabadító és lelkesítő. Bizalom van benne. A kapcsolat szavai ezek. Az élet kapcsolatból származik. Eszköz ahhoz, hogy hogyan ápoljuk az életet. Mária a jelenlétem Királynője. „Égő csipkebokor” – „Én vagyok, aki Van” – az események és dolgok mögött az Isten jelenléte van. Eleven érzékelés kapcsolatban lenni – „Rendelkezésekre bocsátom magamat” (*Kentenich atya*). Ha vagyunk, legyünk! Megszüntetni a „párhuzamosságot” az élet sodrásában. A szülőknek, gyerekeknek és az előadónak is üzenet: jelen lenni a ránk bízot-

tak életében, a vállalt feladatban. A jelen és az örökkévaló kapcsolata. Olyan ez a jelmondat, mint a rázókö az út mentén. Jó ez a jelmondat, mert előbb megértem, azután gondolkodom rajta. Élő Szentségörzövé, tabernákulummá válni! A communio szentsége az Oltáriszentség és a házasság szentsége: a szentháromságos szeretet *jelen van*. Döntéseinkben szemkontaktus a Szűzanyával. Bátran, eredetien és vonzóan... (*Gódnay Róbert*). Forrás a jelenlét: forrás, amelyhez feltöltődni megyünk, és forrás, amely tüzessé tesz. Tied a jelenlétem: az Eucharisztia előtt, a halottainkkal – a mennyországgal, Királynőnkkel, a szentélyünkkel, a házastársammal, Kentenich atyával – Tilmann atyával – Róberttel. Ennek a jelmondatnak a végén nem pont, hanem kettőspont van. Szép kapcsolatokra hív. A megérkezés a kezdet. Minőségi időre hív. Ahol szeretet van, ott könnyű jelen lenni. Volt a zsinatnak – és reméljük, az évünknek is lesz – „jelenléti-íve”! Öröm a folytatásban. Kentenich atya látásmódjával indulunk tovább. Ez a jelmondat Kentenich atya kötődés pedagógiájához kapcsolódik. Szeretnénk ebben az évben a kapcsolatainkat ápolni!

Semmit nélküled – semmit nélkülünk! Semmit a jelenléted nélkül – semmit a jelenlétünk nélkül! Tied a jelenlétem – Miénk a jelenléted!

Hála és köszönet az egység, a szeretet, a jelenlét és a termékeny közös munka kegyelméért, amelyet ezen a zsinaton megtapasztaltunk. A Gondviselő Isten adja meg, hogy a közösségünkhöz és azon túl is elérjen a mindent átjáró és megszentelő jelenlét kegyelmi forrása!

Óbudavár, 2017. október 29.

Részt vállalunk, kötődünk, építünk...

Közösségünk körül-köre, kis lépésekkel építkeznek. A Gondviselő Isten ezeket a kis lépéseket teszi naggyá, ahogyan a vizet borrrá változtatja. Az emberi áldozat isteni eszközzé válik. „Semmit nélküled, semmit nélkülünk!” A közösség építésének a legértékesebb eszközei az imádságaink és a felajánlott áldozataink. Elsősorban erre számítunk, erre számít Isten is. Ahogyan eddig is, most is szükség van azonban az anyagi, pénzbeli hozzájárulásra is ahhoz, hogy bebizonyítsuk, hogy komoly a szándékunk. Az alábbi területeken szeretnénk kérni a hozzájárulásokat mindazoktól, akik tehetik. Háromhavonta megnézzük, és hírt adunk róla, hogy meddig jutottunk. Segítsetek ti is!

PARKOLJUNK LE A SZŰZANYÁNÁL!

Szeretnénk befejezni az Óbudaváron elkezdett építkezést. A képzőházak használatbavételi engedélyének 1 éven belül 36 parkolóhely megépítése a feltétele. Ez 10 millió forintos költség. Így egy parkolóhely 278 ezer Ft, egy kerékkel leparkolni 69,5 ezer Ft, a parkoló egy burkoló köve 500 Ft. Adományaitokat „parkoljunk le” közleménnyel várjuk.

CSAK TISZTÁN A JÖVŐBE!

Ahhoz, hogy tovább építhessük a központunkat a tervezett befogadó méretre, szükséges a szennyvízelvezetést megoldanunk. Ez hatalmas költség, amelynek az önrésze is tetemes. 40 millió Ft-ot kell összegyűjtenünk, hogy a 2 km-es vezeték ki tudjuk építeni. Minden centiméter számít. 1 cm: 200 Ft, 1 méter: 20 000 Ft. Induljunk el! Adományokat „megtisztulunk” közleménnyel várjuk.

TETŐ ALÁ HOZZUK!

Az „öreg MHC” össze akar dőlni. Újra használhatóvá szeretnénk tenni. Sok emlék és a kezdetek szépsége köt hozzá miniket. A legsürgetőbb, hogy új tetőt kapjon az épület. Ez 4 millió Ft. Cserepenként is összejöhet. 1 m² cserép 4000 Ft. Adományokat „öreg MHC” közleménnyel várjuk.

BIZTONSÁGOT A GYERMEKEINKNEK!

A kultúrház Óbudaváron a gyerekek rezidenciája. Az ő biztonságuk a mi nyugalomunk záloga. A kerítése azonban veszélyesen megroggyant. Helyre kell állítanunk. Minden fix köre szükség van. Az összes költsége ennek 400 ezer Ft. 1000 Ft-os szép terméskövenként felépülhet a biztonságot adó kerítés. Ado-

mányokat „biztonság” közleménnyel várjuk.

Építsük együtt a közösségünket. Fogjunk össze a növekedésért. Imádságaink, áldozataink, felajánlásaink és adományaink összeadódnak. Köszönjük!

Családok a Csaláért Egyesület – bank-számlaszám: 73200134-10000434

2017. november 15.

„Nem mondd ki, hogy szeretsz...”

Ma találkoztam Mónival és Zsoltival, akik több mint két éve alkotnak egy párt.

Úgy gondoltam, megosztom az ő történetüket, hiszen számomra az ő kapcsoltuk nagyon példaértékű. Úgy érzem, az övék a leghitelesebb párkapcsolat körülöttem.

Engem nagyon elvarázsolnak, ahányszor csak őket hallgatom, ahogy a kapcsolatukról beszélnek. Példaértékű az, ahogy támogatják egymást, ahogy olyan határozottan kijelentették, hogy pár év múlva már házasok lesznek. Komolyan is gondolják, az a kitartás, ahogy dolgoznak a kapcsolatukon, és újra és újra megküzdének egymásért, nem számít, ki mit gondol, vagy milyen akadályokkal kell szembenéznük. Csak egyszerűen szeretik egymást, mindennél jobban, és nem is kell ennél több. Ha minden kapcsolat ilyen lenne, már jobb világban élnénk.

Hogyan ismerkedtetek meg, és hogyan lett a barátságból szerelem?

Móni: Egy táborban találkoztunk, ahol jó haverokká váltunk, és mivel én abban az évben érettségiztem angolból,

szükségem volt segítségre. Zsolti Amerikából jött, ezért őt kértem meg, hogy segítsen. Talán ez volt a nagy kezdet. Utána minden vasárnap átjött, közel egy évig, és angoloztunk, sütögettünk, hülyéskedtünk, filmeztünk, ilyesmi... A remek eredménnyel letett érettségi már közös sikerünk lett, és ezek után én már a legjobb barátomnak tartottam Zsoltit, de továbbra is csak barátnak... Hiszen köztünk van egy kis korkülönbség, nem túl sok (1 év és 9 hónap), de mivel én vagyok az idősebb, ez elég volt ahhoz, hogy elbizonytalanítson az esetleges érzéseimet illetően.

Zsolti: Igen, és ez volt az az időszak, amikor a kapcsolatunk szerelemmé kezdett változni. Bár én már rég szerettem őt, de el kellett jönnie ANNAK a pillanatnak... Aznap nagyon unatkoztunk, de megmutattam neki azt a számot, aminek az első két sora az, hogy: „Nem mondd ki, hogy szeretsz, és én sem mondom ki, hogy szeretlek...” Nem szántam konkrét célzásnak, de utólag

visszanézve úgy jött ki. Ő pedig megkérdezte, hogy: Van valami lány?

Móni: Egy kicsit az volt bennem, amikor ezt megkérdeztem, hogy ha nem én vagyok, rendben, de akkor is szeretném megtudni ki az. Elég romantikus pillanat volt: decemberben, a kivilágított Andrásy úton... Akkor mondta meg, hogy ez a lány én vagyok... De bennem még mindig volt pár kétely, és mivel előtte egy nagyon rossz kapcsolatom volt, gondoltam, még az elején megkérdezem Zsoltit, hogy érez-e valamit, vagy csak tetszik neki a stílusom, amire ő azt válaszolta: Igen, érzek, már az első perctől kezdve éreztem... és ekkor volt az a pillanat, amikor teljesen levett a lábamról.

Mi lett a korkülönbség problémájával? Zavart még ezek után?

Móni: Arra nem emlékszem, hogy meddig volt ez számomra zavaró, az elején biztos, és nagyon nehéz volt felismernem azt, hogy igenis bele lehet szeretni egy 14 éves, akkor még gyerekbe, de hálás vagyok, hogy ez sikerült. Az elején a baráti körünkben és az osztályunkban is furcsa volt a többieknek, de a mi kapcsolatunkat szerintem a humor nagyon nagy mértékben meghatározza, és bármin képesek vagyunk nevetni, többek közt most már ezen is. Egyébként az, hogy ki hány éves, tényleg semmit sem jelent, mert sokszor Zsolti az, aki olyan dolgokra nyitja fel a szemem, hogy inkább magamat érzem mellette gyereknek ☺.

Zsolti: Ebben én, úgy érzem, nagyon nagy szerepet játszok. Mónitól nagyon idegen az a hozzáállás, hogy nem érdekel mások véleménye, de engem ez nem zavar, és az sem, hogy mások mit gondolnak. Úgy gondolom, a kapcsolat két

emberre és négy falra tartozik, a többieknek semmi közük hozzá.

Az, hogy más az anyanyelvetek, mennyire szül problémákat? Mennyivel teszi ez nehezebbé a kapcsolatokat, mintha mindketten magyarok lennétek?

Zsolti: Nekem az angol az anyanyelvem és a magyart tanultam, de Móninál ez pont fordítva volt. Ez a dolog nagyon sok konfliktust tud teremteni köztünk. A legemlékezetesebb talán az volt, amikor én használtam egy kifejezést, ami, mint később kiderült, mást jelent, mint amit én értettem rajta. Móninak nagyon rosszul esett, amit mondtam, de szerencsére sikerült tisztáznunk a kifejezést.

Móni: Szerintem egyáltalán nem nehezíti, inkább szórakoztatóbbá teszi a kapcsolatunkat. Sokat szoktunk egy-egy ilyen szituáción nevetni, és amikor veszekedünk, általában ő angolul beszél, én pedig magyarul. Mind a ketten értjük egymást, de így tudjuk a legjobban kifejezni magunkat.

A vallás mindkettőtök életében jelen van, de különböző módon. Voltak ezzel kapcsolatban vitáitok?

Zsolti: Amikor összejöttünk, Móni már az elején megmondta nekem, hogy

ugye tudom, hogy házasság előtt nincs szexualitás. Az ő meggyőződése vallási alapú, én meg keresem az utamat a hittel kapcsolatban. Nincs olyan mély hitem, Móni próbál engem húzni a hit felé, de még vannak kérdéseim, kicsit homályos ez számomra, de nyitott vagyok rá. Ettől függetlenül (bár nálam nem vallási alapon) nekem is az az álláspontom, hogy egy ilyen túl korai együttlet meg tudja rontani a kapcsolatot. Ezt akkor megbeszéltük, és azóta is tartjuk magunkat hozzá, most már két éve. Örülök, hogy nekünk ez sikerült!

Móni: Igen, és ez egy elég erős érv amellet, hogy szeretnénk, amint lehetőség nyílik rá, összeházasodni. A másik érv pedig az, hogy ez a két év, amióta együtt vagyunk, mindkettőnk számára olyan, mintha mindig együtt lettünk volna, és a jövőben is mindig együtt lennénk. Néha olyan érzés, mintha ő lenne az apám, néha én vagyok az anyja, néha testvérek vagyunk és hülyéskedünk, néha nem bírjuk ki egymás nélkül, néha egymással nem bírjuk ki... Nagyon érdekes és sokszínű a kapcsolatunk, úgy érzem, nagyon sok mindent meg lehet élni benne... Én mással nem tudom elképzelni a jövőmet. Ami a vallást illeti: ezt a kérdést még nem válaszoltuk meg teljesen, de volt pár vitánk róla már... Nekem nagyon fontos a közös ima, annak van egy erős megtartó ereje, azt mindenképp szeretném.

Azt mondtátok, hogy Móni, te segítesz Zsoltinak a hit keresésében. Van esetleg olyan hasonló dolog, amiben Zsolti segít?

Móni: Világéletemben egy kicsit zárkózott lány voltam, de Zsoltival nagyon sok olyan dolgot próbáltam ki, amit

magamtól nem mertem volna. Ebben ő nagyon sokat segít, hogy nyíljon a komfortzónám, és ezért nagyon hálás vagyok neki. Soha nem mondtam, hogy ezt ne csináljam, mindig támogatott, és ott volt mellettem ezekben a helyzetekben. Talán a jelenléte volt a legmegnyugtatóbb egy olyan helyzetben, amikor azért eléggé féltem.

Ha összeházasodtok, akkor Amerikába költöztök... Ez neked mennyire volt nagy harc magaddal, Móni, hogy itt hagyd mindent és kövesd Zsoltit?

Móni: Nagyon furcsa volt, mert én kb. 12 évesen kitaláltam már ezt, hogy Amerikában szeretnék élni. Amikor összejöttünk, ez csak még jobban megerősödött bennem. Nyilván nehéz lesz majd itt hagyni az egész eddigi életemet, de valahogy úgy érzem, nekem ott a helyem... Volt ezzel kapcsolatban is egy vitánk, mert én jobban szeretem a nyüzsgést és inkább egy nagyvárosban élnék, viszont Zsolti egy vidéki házat képzelt el. Ez azóta is kérdés köztünk, de én már úgy érzem, hogy egy ilyen ember mellett nem számít az, hogy hol élek, csak az, hogy vele...

Mit tartotok a legfontosabb tulajdonságnak egy kapcsolatban? Mi a legfőbb hozzávaló szerintetek?

Zsolti: Az őszinteség... Ha őszintén megbeszéljük egymással az emberek azt, hogy mit akarnak, mit gondolnak, akkor az bármennyire is fáj, de legalább őszinte volt. Nyilván az elején fáj az igazság, de legalább tudom, hogy őszinte, hogy mindegy, miről van szó, ő el fogja nekem mondani, és ez egy olyan bizalmat épít ki kettőnk közt, ami nagyon sokat jelent.

IT 2017

Nos, hol is kezdjem... Ez volt az első IT-m, annak ellenére, hogy már megközelítőleg hét éve járok schönstattos programokra. Először is, nekem ott kezdődött az egész, hogy telefonon megkeresett Gamper Johanna, és felkért csoportvezetőnek. Számomra ez óriási dolog volt, ráadásul az első ifjúsági találkozón, ezért persze elvállaltam örömmel.

Amikor megérkeztem Óbudavárra, szinte sokkolt, mennyi fiatal van már ott, és még mennyien jöttek! Olyan ismerősökkel, barátokkal találkoztam, akiket nagyon rég láttam, sőt az egyik osztálytársam is eljött, akivel a nyáron nem futottunk össze. A programok sorozata a vacsorával vette kezdetét, ennek nagyszerűségét nem is kell kifejtennem, hiszen aki már járt Óbudaváron, az tudja, hogy az ottani ételt csak maximum az édesanyák főzti tudja felülmúlni... (Remélem, egyértelmű, milyen irányba.) Ezután jött a csoportbeosztás, amit már vártam, mert furdalt a kíváncsiság, hogy kik és hányan lesznek a csapatomban. Miután már tudtam, hogy kik vannak a csapatomban, kellett egy ismerkedést tartani. Eléggé viccesre sikeredett, mivel annyian voltunk a csapatban, hogy nem értünk a végére az ismerkedésnek 15 percen keresztül sem, és az udvaron már mindenki ránk várt, de mindegy is, mert úgymint megismertük egymás a két nap alatt.

Rengeteg programon vettünk részt. A zarándoklattól kezdve métán, focin,

tábortűzön, levélkeresésen át a mosónál évésig és az előadásig kismillió dolgot csináltunk. Jajj, és persze a VÍZILÓ is! A táncház és a teaház nagyon tetszett (másnak is, ezt az osztálytársamtól tudom), és úgy tűnt, mintha ez egy új program lenne, persze lehet, hogy nem így van, és csak a lelkesedés miatt gondoltam így.

Egy kicsit kitérnék az előadásra. Tényleg sok előadáson voltam és leszek is, de ez a legjobbak közé tartozott, mégpedig azért, mert nem egy, hanem minimum 3-4 vagy annál több korosztályt tudott megfogni a mondanivalójával. Ráadásul szerintem vicces is volt, az előadók pedig zseniálisak.

Mondom, én még nem voltam IT-n, de ez tényleg olyannak tűnt, mintha egy kicsit rendhagyó, egyedi lett volna, hiszen egy nagyon jól megszervezett, érdekes, jó hangulatú hétvége lett belőle.

Elképesztő jófej volt a társaság és a vezetőség is.

Egy valami tuti: ha tehetem, jövőre is megyek!

SchÉTA 1. alkalom

Uzsalyné Dr. Pécsi Rita előadása az érzelmi intelligenciáról

Budapesten számos lehetőség van arra, hogy az egyetemista korosztály lelki, vallási témájú előadásokat hallgathasson. Ezek közül jónéhány havi rendszerességgel mozgatja meg fiatalok százait, hogy kedvező áron, vagy akár ingyen hallgathassanak színvonalas előadókat. Mi is részt vettünk több ilyen alkalmon, és megfogalmazódott bennünk, hogy milyen jó is lenne, ha barátainkkal, ismerőseinkkel együtt élhetnénk meg ezeket, hogy aztán később beszélgethessünk a közös élményekről. Ennek pedig a leggyümölcsözőbb módja, ha az előadásokat visszük a schönstattiakhoz, és nem fordítva. Így született újjá SchÉTA néven, a régebben sikeresen futó KINT előadássorozat.

A Schönstatti Ifjúsági Mozgalom tagjainak és barátaiknak szervezett SchÉTA előadássorozat alkalmi „frissítő állomások a szentté válás útján”.

A program célja, hogy a fiatalság életének felpezdítése mellett ismerőseik kötetlenebbül kapcsolódhassanak, megismerhessék a schönstatti lelkiséget. Erre teremtenek remek lehetőséget az előadások, és az azokat követő nyitott, szerény agapéval összekötött beszélgetések.

A Schönstatti Életszentség, Tudatoság, Alkalmak kifejezésekből alakult SchÉTA mozaikszó fejezte ki számunkra legpontosabban, hogy a Krisztushoz vezető életszentség útján megtartó erő a közösségben való „schétálás” lehet. Az év folyamán három egymáshoz erősen

kapcsolódó blokkban (Én, Isten, Mi) hallhatunk előadásokat.

Az elsőt Uzsalyné Dr. Pécsi Rita tartotta szeptember 20-án, a Közösségi Helyen összegyűlő több mint 90 embernek. A budapesti ifjúság otthonát képező épület a Móricz Zsigmond körtérről 1-2 pernyi sétára, a Villányi út 3-ban található, így senkinek sem kellett sokat utaznia. A sok érdeklődőnek köszönhetően a ház legnagyobb terme is kicsinek bizonyult. A hallgatóság állhatatosságát a fantasztikusan impulzív előadásmód újra meg újra felpezdítette, így fél 10-kor nemhogy hazamentek volna aludni, vagy készülni a másnapi egyetemre, hanem ottmaradtak enni, inni, beszélgetni 11 óráig.

A Lány- és Fiúmozgalom vezetőségének együttes munkája teremtette meg a lehetőséget erre a csodálatos estére, amit várhatóan még jónéhány ilyen fog követni. A következő alkalmat október 25-én Márky Ádám tartotta a meditációról és a szemlélődő imáról. A 3. alkalomra pedig, december 6-án a Soós házaspár látogat majd el a KH-ra, hogy a valós és a virtuális kapcsolatainkról beszéljenek nekünk.

Minden kedves érdeklődőt szeretettel várunk! Pontos információkkal Facebookon és e-mail-ben jelentkezünk!

Miért vezetünk?

Bemutatkozik a lánymozgalom vezetősége

Már annyi mindent kaptam Schönstattól, mind a lelki, a Szűzanyával való kapcsolatomban fejlődésében, mind a barátok, közösség terén. Fontos nekem, hogy amiket kaptam, tovább tudjam adni, és ami nekem jutott, azt másokhoz is el tudjam juttatni, hogy mások is ott hová érezhessék Schönstattot és egy olyan közösségnek, ami megtartja őket a világban.

Bennem még akkor megfogalmazódott, hogy vezető szeretnék lenni, amikor Barbidó vezette a mozgalmat. Akkor kezdtem el lánycsoportot vezetni, sok meghatározó élményem kapcsolódik ehhez az időszakhoz. Azt az élményt, azt a sok segítséget, amit Schönstattól kaptam, azt a boldogságot, ami meghatározza ezáltal a napjaimat, szeretném, ha mások is megtapasztalnák. Szeretem az életemet, a schönstatti életemet.

Mindig vágytam közösséghez tartozni, de sehol nem éreztem magam igazán jól hosszú távon. A Schönstatt az én elhagyott és újra megtalált közösségem. A Szűzanya hosszú évek után visszahívott magához. A lányokkal a közös élmények által újraélem a tinédzser éveimet, amelyek olyan elpazaroltnak tűnnek. Szeretném, ha minél több ifjú (lány) szívet sikerülne a Szűzanyához vonzani, Schönstattban megtartani, hogy a 'sehova nem tartozás' helyett egy élő szeretetkapcsolat részesei lehessenek a közösség által, a Szűzanyával való szeretetszövetség által.

Ahogy a Szűzanya rendelkezésünkre bocsátja magát, úgy bocsátjuk magunkat a Szűzanya rendelkezésére.

*Gamper Johanna,
Schumicky Maris, Monostori Sári
A Lánymozgalom vezetősége*

A fiúmozgalom vezetőjének bemutatkozása

Minden év szeptemberében megtartjuk táborértékelő és elnökválasztó hétvégénket. Idén, ahogy visszaneztünk az elmúlt tanévre, nagyon feltűnővé vált, hogy ott sikerült a Fiúmozgalomnak valamilyen előrelépést megtennie, ahol egyértelmű együttműködés alakult ki a Mozgalom tagjai vagy ágai között. Mindig megújulnak a programjaink, mindig próbáljuk mélységében is jobbra tenni őket amellet, hogy szépen létszámban is növekedik a Magyar Schönstatti Fiúmozgalom. Ezeknek a változásoknak a szeleit szeretnénk felhasználni, és még inkább olyan irányba állítani a vitorlánkat, hogy hatékonyabban haladjunk a már sok évvel ezelőtt meghatározott és mindig megújított irányba. Ennek fényében vállaltam el szeptemberben, hogy a Fiúmozgalom elnökeként ilyen irányban végzem el az ezzel adódó kötelességeket, ebben az irányban keresem a lehetőségeket, és ebben az irányban fogom össze, képviselem a Mozgalom tagjait.

Gyerekkorom óta átszővi Schönstatt az életem. Volt, hogy döcögösen, de egyre erősödő mértékben. Először a családom révén, később a fiútáborok, fiúhétvégék résztvevőjeként kapcsolódtam hozzá. Gimnazista koromban a pécsi fiúcsoporthoz is lelkes tagja voltam, és ekkor kezdett el a Schönstathoz kötődő identitásom a mindennapok gyakorlata-vá válni. Mikor a tanulmányaim miatt Budapestre kerültem, az itt élő közösség

hatalmas lendületet adott, és szép lassan sikerült nekem is beleállnom a Fiúmozgalom és az Ifjúsági Mozgalom mindennapjaiba. A folyamatos megtapasztalások mellett az iVértező alatt is erősödött bennem a vágy, hogy Schönstathoz hozzátegyem, amit tudok, amim van, és ezt szeretném ebben az évben is folytatni.

Szerencsére nem vagyok egyedül, rengeteg segítségem közül a Mozgalom alelnökeiként segítenek Abai Kristóf és Paulovics Zoltán, valamint a gyakorlati lebonyolításban és ötletekben Kráml Benedek és persze az egész elnökség. De ha kitekintek a Fiúmozgalom keretein kívülre, akkor is sok segítséget látok mindannyiótokban, akik az Oázist forgatjátok. Hiszen valamilyen módon kapcsolódtok a Mozgalomhoz, és remélem, bizalommal kerestek meg, ha a Fiúmozgalommal kapcsolatban ötleteitek, kéréseitek, kérdéseitek vannak. Én is ilyen bizalommal szeretnék hozzátok fordulni, mert az együttműködésből származik a mélyülés és a növekedés a Schönstatt Mozgalomban és a személyes életünkben.

Guld Péter
(guldretep@gmail.com)

„Uram, a Te arcodat keresem” – Nem a megfoghatatlan, távoli absztrakt lény után vágyakozik az ember, hanem az emberül (emberként) megtapasztalható Istenért, az Istenarc látásáért. Isten meghallgatta az ember ősi vágyát, és válaszol rá a Megtestesülésben. (A Brüsszeli Nunciatúra tabernákulumához készült vázlatrajz. Ozsvári Csaba 2004)

Schönstatt Családunk jelmondata
a 2018-as évre:

Tied a jelenlétem!

